

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή εν Ἑλλάδι ετ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ετ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8.—Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου λ. 30.

Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ε. ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'.-ΤΟΜΟΣ Β'.-ΑΡ. 33

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΟΛΤΚΕ

(Ἀποθανὼν ἐν Βερολίῳ τῆ 12 Ἀπριλίου 1891)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ: Ὁ χορὸς τῶν Δερβιδῶν (ἐξ ἀναμνήσεων) ὑπὸ Κ. Α. Κυπριάδου. — Ἰδέαι καὶ ἐντυπώσεις. — Τοῦ Μάϊ τὰ τριαντάφυλλα (κατὰ τὸν *Leconte de Lisle*) ὑπὸ Α. Σπηλιωτοπούλου. — Τὰ κυπαρίσσια (διήγημα κατὰ παράδοσιν) ὑπὸ Ἀνδρέα Α. Ἀβούρν. — Ἡ νῆσος Χιλόη (εἰκὼν Ἰουδῆθ *Gautier*, μετὰφ. Ι. Α. Ζυγομαλά). — Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης: Τὸ δάκρυ, Τὸ φίλι (ποιήματα). — Ὁ ἀγροτικὸς βίος (ἐκ τῶν τοῦ Παναγιώτου Σούτσου). — Ἀλφόνσου Δωδέ: Νουμάς Ρουμestάν (μυθιστορία, συνέχεια). — Θάνατος Μόλτκε. — Ἑλληνικὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα. — Ἡ ὁδοιπορία τῆς ἰσπανίδος ἠθοποιοῦ Γκέιτον. — Ἡ ἐν Μόσχᾳ ἔκθεσις. — Νεώτερα: Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικά. — Διὰ τοὺς φυσιοδίφας καὶ ἰατροὺς. — *Professeur Becker*. — Καταστάματα Α. Κωνσταντινίδου. — Γράμματα. — Στιγμαὶ τ' ὄψεως.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Ὁ στρατάρχης Μόλτκε. — Ὁ ἀγροτικὸς βίος. — Τὸ ἔαρ: Καλλιτεχνία, ἀντίγραφον τῆς εἰκόνος τοῦ ὀλλανδοῦ ζωγράφου Α. *Vau-Mauden*. — *Professeur Becker*.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 20 εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ τρία κιόσκια πλατειῶν Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἔφημερίδων.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Βασιλικὸν Τυπογραφεῖον Ν. Γ. Ἰγγλέση, ἔνθα καὶ τὸ γραφεῖον, ὁδὸς Φιλελλήνων, ἀριθ. 24. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἡμετέροις εἰδικοῖς ἀνταποκριταῖς. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΡΒΙΣΩΝ

(ΕΞ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ)

Ότε πρό ὀλίγων ἐτῶν εἶχον μεταβῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, μεταξύ τῶν διαφόρων καὶ ποικίλων θεαμάτων τῆς Νέας Βαβυλώως τὸ ζωηρότερας καταλιπόν μοι ἐντυπώσεις ἦτο ὁ χορὸς τῶν Δερβισῶν. Πολλὰ εἶχον ἀκούσει καὶ ἀναγνώσει περὶ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν ὄντων. Καὶ μ' ὄλα ταῦτα ἡ νεκρική φαντασία μου ἀνέπλαττε ταῦτα πολὺ ἀσθενέστερον τῆς πραγματικότητος.

Κατὰ προτίμησιν ἐπεσεκέφθην τὸν ἐκεῖ πεφημισμένον διὰ τε τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πρόσωπα Αὐτοκρατορικὸν Τεκέν, κείμενον (ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη) μεταξύ Σταυροδρομίου καὶ Γαλατᾶ. Ἦτο δὲ ἡ 2 μ. μ. ὥρα ἡλιοκαύστου τινος ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου, ὅτε μετὰ πλήθους περιηγητῶν ὑπερέβαινον τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τοῦ Τεκέ, τοῦ ἱεροῦ τόπου, ἐν ᾧ χορεύουσι καὶ προσεύχονται οἱ Δερβίσαι.

Κατὰ μῆκος τῆς αὐλῆς καὶ εἰς τὰς ἐκατέρωθεν αὐτῆς πλευρὰς εὐρίσκοντο τὰ μνημεῖα τῶν ἐν Μωάμεθ ἀναπαυθέντων τῆς πίστεως ἀγωνιστῶν· ἀπὸ μεγάλης δὲ καὶ κομψῆς κρήνης, ἐκεῖ ποῦ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων ἐστημένῃς, ἔρρεεν ἄφθονον καὶ κελαροῦζον τὸ κρυσταλλῶδες ὕδωρ. Πρὶν ὁμῶς εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν ἱεράν αἴθουσαν, ἠναγκάσθησαν οἱ ἀμαρτωλοὶ πόδες μας νὰ ὑποδυθῶσιν ἐμβάδας ψιαθίνους, ἵνα μὴ μολυνθῇ τὸ καθηγιασμένον ἔδαφος ἐκ τῆς προσψύσεως τῶν ἄκρων τῶν ἀπίστων. Οἱ δὲ Τούρκοι δι' ἰδιαιτέρας εἰσόδου ἐν μεγάλῃ κατανύξει εἰσερχόμενοι ἀφήρουν τὰ ὑποδήματά των καὶ ἔμενον μόνον μὲ τὰς περικνημίδας ἢ καὶ γυμνόποδες.

Ἡ αἴθουσα εἶνε κυκλικὴ καὶ εὐρεῖα. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς κρέμαται πολυέλιος εὐμεγέθης. Καίονται κηρία καὶ φῶς ἀσθενὲς ἐκπέμπεται ἀπὸ πολλῶν κανδηλῶν! Ἡ ὀροφὴ καὶ οἱ τοῖχοι εἶνε πολυτελῶς διακοσμημένοι· ἀνήρτηνται δ' ἐπὶ τῶν τελευταίων πίνακες, ἐφ' ὧν χρυσοῖς γράμμασιν ἔχουσιν ἐγγραχθῆ ρητὰ τοῦ Κορανίου. — Ὅλοι τῶρα σπεύδομεν νὰ καταλάβωμεν θέσιν... Πυκναὶ σιδηραὶ κιγκλίδες χωρίζουσι τοὺς Δερβίσας ἀπὸ τοῦ πλήθους. Καὶ ἀριστερᾷ μὲν τούτων ἴστανται οἱ ἄπιστοι, δεξιᾷ δὲ οἱ πιστοί.

Οἱ Δερβίσαι, ὑπερβαίνοντες τοὺς εἴκοσι, κατὰκείνται ὀκλαδὸν καὶ μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἰσχυνοί, ὠχροί, μὲ κοίλας τὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐσακαμμένας τὰς παρειάς, μὲ ἀποτετυπωμένην τὴν σφραγίδα τοῦ μαρτυρίου, εἰς ὃ ὑποβάλλονται μετὰ μοναδικῆς αὐταπαρνήσεως, ἀναμένουσι τὴν ἔναρξιν τοῦ φοβεροῦ χοροῦ μετὰ τοιοῦτου πόθου, οἷον αἰσθάνονται ἐν τοῖς παρασκηνίοις αἱ εὐπε-

τεῖς χορεύτριαι. Ὅτε μὲν κλίνουσι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὅτε δ' ἐγείρουσιν αὐτὴν ἐν ἐκστάσει πρὸς τὰ ἄνω, εὐχὰς καὶ δεήσεις ὑποτονθυρίζοντες. Κεχωρισμένοι δὲ ἀπὸ τῶν λοιπῶν καὶ ἐπὶ ὑψηλότερας θέσεως κάθηται ὁ ἀρχηγὸς μελανειμονῶν καὶ τὸ Κορᾶνιον κρατῶν ἀνά χεῖρας.

Τὸ πλῆθος ἐν τούτοις συρρέει ἔτι, καὶ πάντες ἀναμένοντες ἀνυπομόνως τὴν ἔναρξιν τοῦ χοροῦ. Τέλος, ἰδοῦ, μυστηριώδης τις φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ τοῦ ὕψους. Εἰς τὰς στροφὰς αὐτῆς οἱ Δερβίσαι φαίνονται πειραζόμενοι καὶ διαφόρους ποιοῦσι κινήσεις, ἐκδηλωτικὰς τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνακυκλωμένων αἰσθημάτων. Ποτὲ μὲν προσηλοῦσι πρὸς τὴν ὀροφὴν τὸ σκοτεινὸν καὶ ρεμβῶδες βλέμμα των, πότε δὲ τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ἀποκρύπτοντες κύπτουσι πρὸς τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον καὶ κατασπάζονται. Προσποιοῦνται δὲ συγχρόνως τὴν λεπτότητα καὶ αἰδημοσύνην, ὥστε, ὅταν ἀπομύσσωσιν, καλύπτουσι τὴν ρίνα διὰ τοῦ μανδύα, ὃν ἔχουσι ρίψει ἀφελῶς ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ἄμα ὡς ἔπαυσεν προσευχόμενος ὁ ἐξ ὕψους ἀφανὲς ψάλτης, ἤρξατο ἐπίσης ἐκ τοῦ κρυπτοῦ νὰ παιζιῆται τὸ λεγόμενον κέϊ, ὄργανον προσομοιάζον τῷ αὐλῷ, συνοδευόμενον καὶ ὑπὸ μονοτόνων κρούσεων ἐπὶ μικροῦ τυμπάνου. Οἱ τόνοι του κατ' ἀρχὰς ἀκούονται ἀπαλοὶ καὶ γλυκεῖς. Ἀλλὰ βαθμῶδον καθίστανται ζωηρότεροι, διεγερτικοί, πλήρεις ἀσιατικοῦ πάθους. Ὁ θρησκευτικὸς αὐτὸς ἀμαρῆς, προσλαμβάνων ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φανατικῆς ἐμπνεύσεως, συγκινεῖ ἤδη τοὺς Δερβίσας. Τὸ ὅσπερ καὶ δασύμαλλον στήθος των διαφαίνεται ἀναπαλλόμενον καὶ οἱ μέχρι τοῦδε ἀπλανεῖς καὶ ρεμβῶδεις ὀφθαλμοὶ των ἐξακοντίζουσι ἀστραπᾶς. Ἡ θύελλα προσεγγίζει· καὶ μετὰ μικρὸν ἐκρήγνυται, ἐξωτερικευμένη ἐν ὁμοταχείᾳ διὰ τῶν χειρῶν των ἰσχυρᾷ τύψει τοῦ ἔδαφους. Ἡμεῖς δὲ, προσηλωμένοι ὡς εἴμεθα εἰς τὴν μουσικὴν, δὲν ἐπεριμένομενοι τοιοῦτο μανιῶδες κίνημα καὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἐλαφρῶς ἀνετινάχθημεν ὅλοι ἀπὸ τὴν θέσιν μας.

Οἱ Δερβίσαι τότε ἐγερθέντες καὶ ἀπορρίψαντες τὸν φαϊόχρονον μανδύαν των, μείναντες δὲ μόνον μὲ ἀπλούστατον χιτῶνα καὶ τὸν κωνικὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πυραμοειδῆ σκουφον, ἀφοῦ ὑπεκλίθησαν προηγουμένως ἀλλήλοις ἤρχισαν νὰ περιστρέφωσιν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καθὼς αἱ οὐοῦραι τῶν παιδίων. Ὁ χιτῶν των ἐκ τῆς περιδινήσεως ἠνοίγη ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ τῶν χορευτῶν, ἐφαίνοντο δὲ ὡσεὶ μυθολογικὰ περίεργα φαντάσματα. Μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν δεξιὸν ὤμων καὶ, τῶν βραχιόνων τεταμένων, τὴν μὲν παλάμην τῆς ἀριστερᾶς χεῖρὸς ἔχοντες ἐστραμμένην πρὸς τὰ κάτω, τὴν δὲ τῆς δεξιᾶς

πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὦραν, ἐκτὸς ἐλαχίστης διακοπῆς, ὑπέστησαν μαρτύριον, ἐφάμιλλον βεβαίως πρὸς τὰ σκληρότερα τῶν ὅσα ὑπέστησαν οἰκειοθελῶς οἱ ἀσκηταὶ μας. Φαντασθῆτε μῆνα Ἰούλιον, τρίτην ὦραν μετὰ μεσημβρίας, ἀτμόσφαιραν κολάσεως, ὑπὸ τοιοῦτους δέταρταρείους ὄρους ὄντα ἔμψυχα, ἀνθρώπινα, στρεφόμενα περὶ ἑαυτὰ ὡς μαινόμενοι Δράκοντες, ὑποκείμενα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς ἀποπληκτικὰς συμφορῆσεις, ὑφιστάμενα ἔμως ἀγογγύστως ὅλον αὐτὸν τὸν βασανισμὸν χάριν τῆς ἰδέας των, χάριν τῆς πίστεώς των. Βεβαίως ὑπὸ τοιαύτα; φανατικὰς συνθήκας ποτὲ δὲν θὰ φοβηθῆ ὁ Μωάμεθ τὴν χαλάρωσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως τῶν πιστῶν του!

Ἐν τούτοις ὁ ἰδρὸς ἐπιπτε κρουνηδὸν ἀπὸ τοῦ ἡλιακωμένου μετώπου των. Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν των εἶχε ζωγραφηθῆ ἡ ἀγωνία. Οἶκτον δὲ ἐκίνουν δωδεκαετῆ παιδία, μικρὰ Δερβισάκια, προδίδοντα ἐκ τῆς παραπαιούσης στάσεώς των οἰκτρὰν ζάλην, ἔχοντα συνεσπασμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου των καὶ μόλις συγκρατοῦντα τὸν ἔμετον. Ἐδοξεν ὁμῶς ἐπὶ τέλους τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἔπαυσεν ἡ μουσικὴ. Κατησπάσθησαν τότε ἀμοιβαίως ἀλλήλους ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου μέχρι τοῦ νεωτέρου, καταρχόμενοι ἀπὸ τοῦ λιλιπούτειου ἀναστήματος ἀρχηγοῦ των. Ἡ προσευχὴ εἶχε τελειώσῃ... Ἄλλ' οἱ χαλύβδινοι Δερβίσαι μετὰ τοιαύτην κόπωσην καὶ ἐφίδρωσιν δὲν ἐδίστασαν νὰ τρέξωσιν ἀμέσως εἰς τὴν βρύσιν, ἵνα πλύνωσιν τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς πόδας, ἐνθουσιασμένοι διότι ἐξεπλήρωσαν πιστῶς τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπιβαλλόμενον ὑπέρτατον τοῦτο θρησκευτικὸν καθῆκον. Ἡμεῖς δὲ, ὦν τὴν κεφαλὴν διέσειεν ἡδὴ ἔνεκα τοῦ θεάματος ἔλαφρὸς Ἰλιγγος, διασπαρέντες ἐζήτησαμεν ἀναψυχὴν ἄλλοι μὲν εἰς τὰς μυροβρεχεῖς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου, ἄλλοι δὲ εἰς τὰς χαριτωμένας τῆς Προποντιδὸς νήσους.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ

ἸΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Οἱ ἀνωτέρας πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἀνθρωποὶ ἐκλαβάνονται ἀναγκαίως ὡς κακοί· διότι ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι οὐδὲν σφάλμα, οὐδὲν γελοῖον, οὐδὲν ἐλάττωμα βλέπουσι, τὸ ἀμείλικτον αὐτῶν ὄμμα διακρίνει αὐτό.

Θέλετε νὰ μάθητε τὴν ἡλικίαν γυναικὸς τινος; Ἐρωτήσατε πρῶτον αὐτὴν, κατόπιν τὴν φίλην τῆς· αὐτὴ θὰ εἴπῃ τριάκοντα ἐτῶν, ἡ φίλην τεσσαράκοντα· σέξ, λάβετε τὸν μέσον ὄρον.

Φίλος μου ὀκνηρώτατος ἔλεγε· «Περιττὸν νὰ μανθάνῃ τις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀφοῦ τὰ πάντα θὰ μάθῃ μετὰ θάνατον».

Μὴ λυπῆσθε τοὺς γέροντας οἱ ὁποῖοι ἀπέκταναν βρευματισμοὺς, ἀλλὰ λυπεῖσθε τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι ἀπέκταναν πείραν

ΤΟΥ ΜΑΪ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ LECONTE DE LISLE)

ΟΥ Μάϊ τὰ τριαντάφυλλα ἀπάνω 'ς τὸ κλωνάρι,

Τὰ γιασεμιά, τῆς λειμονιάς τὰ ἄνθη τὰ δροσάτα,

Δὲν ἔχουν μύρο πιὸ γλυκὸ, δὲν ἔχουν τόση χάρι,

Σὰν τὴν δική σου τὴν προή, γλυκειὰ γαλαρομάτα.

Κοράλλι εἶρε τὰ χεῖλη σου τὸ γέλιο σου 'στὴ χάρι

Περᾶ τὸν ἦχο τοῦ νεροῦ 'στὰ χόρτα τὰ δροσάτα,

Τῆς λειμονιάς σὰν τῆς κουνεῖ τ' ἀγέρι τὸ κλωνάρι,

Καὶ τοῦ πουλιοῦ, ποῦ τραγουδεῖ γιὰ σέ γαλαρομάτα

Καὶ ὅμως τοῦ τριαντάφυλλον τὸ μύρο 'στὸ κλωνάρι

'Ο ἄνεμος 'ς τῆς λειμονιάς τὰ φύλλα τὰ δροσάτα,

Καὶ τὸ τρεχάμενο νερό, ποῦ τραγουδεῖ μὲ χάρι,

Εἶν' ἀπὸ σέ πιὸ σταθερὰ κακιά γαλαρομάτα.

'Απ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε μὲ σέ γαλαρομάτα

Τὸ φίλημ' ἀπ' τὰ χεῖλη σου ποῦ ἔχουν τόση χάρι

Τὸ μύρο τὰ τριαντάφυλλα ἔχασαν τὰ δροσάτα

Καὶ τ' ἄνθη τῆς ἡ λειμονιά 'στὸ κάθε τῆς κλωνάρι.

Καὶ τὸ πουλι δὲν τραγουδεῖ γιὰ σέ γαλαρομάτα

'Ανάμεσα 'στῆς λειμονιάς, 'στοῦ ρόδου τὸ κλωνάρι

Οὔτε ροδίτσι ἢ αὐγὴ 'ς τὰ χόρτα τὰ δροσάτα

Δὲν κελαρύζει τὸ νερὸ τοῦ λειβαδιοῦ μὲ χάρι.

"Ω εἶθε, πεταλοῦδα σὺ ἐλεύθερη 'στὴ χάρι

Νὰ ξαναγύριζες σέ μέ, γλυκειὰ γαλαρομάτα,

Καὶ θάχε πάλι ἡ λειμονιά τὰ ἄνθη τὰ δροσάτα

Καὶ μύρο τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Μάϊ 'στὸ κλωνάρι

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ)

Κάτω εκεί 'ς τὸ ριζοβούνι, 'ς τὸ περι-
γιάλι σιμὰ κι' εἰς τὴ θέσι' ποῦ σήμερα
φαίνεται ἀνάμεσα σὲ δύο θεόρατα κυπαρίσ-
σια μιὰ χαμηλὴ ἄσπρη κολόνα μ' ἕνα σιδη-
ρένιο σταυρὸ 'ς τὴν κορυφὴ της, ἦταν ἐδῶ
καὶ πενήντα χρόνια τὸ ῥημοκλήσι τοῦ
Ἁγίου Νικολάου, ποῦ τὸ γκρέμισε δυνα-
τὸς σεισμός. Ὅποιο πλοῖο περνοῦσε ἀπὸ
ἐκεῖ, ἔρριχνε τὴ βάρκα του κι' ἔστελνε τοῦ
γέροντα ἐρημίτη, ποῦ τὸ ἐχαιρετοῦσε μὲ
ταῖς καμπάναις, τροφαῖς καὶ λάδι γιὰ τὸ
κανδύλι τοῦ ἁγίου. Ἄλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ
ποῦ ἐθάψανε σιμὰ 'ς τὸ προαῦλι τῆς ἐκ-
κλησιαῆς ἕνα νέο καὶ μιὰ κόρη, κι' ἐφύτρω-
σαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ μνήματά τους δύο κυ-
παρίσσια, ποῦ κάθε νύχτα, χωρὶς νὰ τὰ
δέρνη βροχὴ κι' ἀνεμοζάλη ἐδερνόντανε,
ἐνῶνανε ταῖς κορυφαῖς κι' ἐβγάζανε ἕναν
ἦχο σὰν ἀνθρώπινη καλιά, ἀπὸ τότες ἔφυ-
γε τρομαγμένος ὁ γέρος, ἡ ἐκκλησιά ἔμει-
νε ἔρημη, δὲν ἐπήγαινε κανεὶς νανάψη τὸ
κανδύλι τοῦ ἁγίου, —γιατὶ ἐφοβόντανε καὶ
μέρα ἀκόμη νὰ περνοῦν— ἡ καμπάναις
ἔστεκαν βουβαῖς κι' ἀπ' ὅσα πλοῖα διά-
βαιναν, δὲν ἔρριχνε κανένα πλειὰ τὴ βάρ-
κα του.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια, ποῦ μιὰ μέ-
ρα χειμωνιάτικη ἐφάνηκε μακρὰ 'ς τὸ
μανιωμένο πέλαγος, ἕνα καράβι ποῦ τὸ
δύστυχο ἐπάλευε ξυλάρμενο μὲ τὰ θεόρα-
τα κύματα καὶ τὸν ἀγριεμένο βορρᾶ.
Ἐφαινότανε οἱ ναῦταις 'ς τὰ κατάρτια
ποῦ μάταια ἀγωνίζόντανε νὰ τὸ γλυτώ-
σουν, γιατί ὀλονένα τὸ ἔσπερνε ἀκατάσχετα
τὸ κύμα νὰ τὸ ρίξῃ 'ς τὴ στεριά. Ἐπά-
λευσε τὸ καυμένο πέντε ὥραις, καὶ τὴ
στιγμὴ ποῦ ὁ ἥλιος μὲ μιὰ ὑστερὴν του
ἀκτίνα, μέσα ἀπὸ τὰ μαῦρα σύγνεφα, ἐ-
κοκκίνιζε τὰ κουρελιασμένα πανιά του καὶ
τὰ κομμένα του ξάρτια, ἐρρίχτηκε δίπλα
'ς τὸ βράχο τοῦ Ἁγίου Νικολάου, σὰν
γίγαντας πληγωμένοι, κι' ἐγίνηκε τρίμμα-
τα. Οἱ ναῦταις ἐπνίγηκαν ὅλοι, ξέχωρα
ἀπὸ ἕναν κι' ἀπὸ τὸν καπετάνιο ποῦ ἐγλύ-
τωσαν, οὔτε κ' ἐκεῖνοι δὲν ἔξέρουν πῶς.
Θαῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Νικο-
λάου, τοῦ προστάτη τῶν θαλασσιῶν, ἦταν
ποῦ τοὺς παρεκάλεσαν τὴν ὥρα τοῦ κιν-
δύνου, κι' ἐτρέξανε ἀμέσως 'ς τὸ ῥημοκ-
λήσι νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν.

Τὰ μεσάνυχτα ἡ φουρτοῦνα ἔπεσε, ὁ
βορρᾶς ἡμέρωσε κι' ἐφουσοῦσε ταπεινὰ στε-
ριανὸ ἀγέρι μυρωμένο σὰν νᾶταν ἀνοιξη·
τὰ σύγνεφα ἐσκορπούσανε ἀγάλι' ἀγάλια
κι' ἐφαινότανε 'ς τὸν γαλᾶλιο οὐρανὸ
τάστέρια, ποῦ ἐτρεμοσβένανε κι' ἐλάμ-
πανε ζωηρὰ σὰν διαμάντια. Τὴ σιγαλιά
τῆς νύχτας ἐταράζανε μονάχα τὰ νυχτο-
πούλια μὲ τὰ δειλὰ τους φτερουγίσματα,

καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἐγυραν τότες ν' ἀνα-
πάφουν τὰ θαλασσοδαρμένα κορμιά τους
ὁ καπετάνιος κι' ὁ ναύτης. Ἄλλ' ὅτι σφα-
λοῦσαν τὰ μάτια τους, ἀκοῦνε ξάφνω σι-
μὰ τους μιὰ περιέργη ταραχὴ. Στρέφουνε
δειλὰ τὸ βλέμμα κι' εἶδανε τὰ δύο κυπα-
ρίσσια ποῦ ἐνῶνανε μὲ βοὴ ταῖς κορυφαῖς.
κι' ἀκούσανε ἀκόμα νὰ βγαῖνῃ μέσα ἀπὸ
τοὺς πυκνοὺς κλώνους τους μιὰ ἀδύνατη
φωνή, σὰν φύσημα ἀέρος, πῶλεγε :

— « Ἄν, σκληροί, μᾶς χωρίσατε ζων-
τανούς, φιλιόμαστε πεθαμμένοι. »

Τόση τρομάρα ἔπιασε τὸν καπετάνιο
καὶ τὸ ναῦτη, ποῦ δὲν εἶχαν δύναμι οὔτε
τὸ στόμα τους ν' ἀνοιζούν. Ἐμαζωχτή-
καν μονάχα περισσότερο κι' ἐπροσπαθοῦ-
σανε ν' ἀποκοιμηθοῦνε ὡς ποῦ νὰ ζημερώ-
σῃ γιὰ νὰ φύγουν.

Ἔσκασε τέλος ἡ ἀνατολὴ καὶ τᾶστρα
ἐσβένανε ἕνα ἕνα 'ς τὸν οὐρανό. Ἐξύπνη-
σε ὁ καπετάνιος κι' ἀμέσως τὰ μάτια του
ἐπέσανε 'ς τὰ κυπαρίσσια, ποῦ ἀκίνητα
καὶ καμαρωμένα ἐβασταίνανε 'ς τοὺς πρά-
σινους καὶ φουντωτοὺς κλώνους τους τὰ
πουλάκια, ποῦ ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὰ
γλυκά τους κι' εὐθυμα λαλήματα. Ἔκαμε
τὸ σταυρὸ του, καὶ μ' ἕνα βαθὺ ἀνεστέ-
ναγμα ἐκύτταξε πρὸς τὸ πέλαγος, ἐκεῖ,
ποῦ ὅλον του τὸ μέλλον ἐθάφτηκε γιὰ μιὰ
στιγμὴ! Ἐγύρισε ἔπειτα 'ς τὸ πλάι του
γιὰ νὰ ζυπνήσῃ καὶ τὸ ναῦτη του νὰ φύ-
γουνε. Ἄλλὰ δὲν τὸν βρῆκε. Σηκώθηκε
γιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ καὶ τὸν εἶδε γονατισμέ-
νον μ' ἄπροστά 'ς τὰ κυπαρίσσια νὰ κλαίγῃ.
Τὸν σίμωσε καὶ τοῦ λέει :

— Τι κάνεις αὐτοῦ, Παναγιῆ; Σήκω
νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ πῶνε φαντάσματα...
ἢ δὲν ἀκουσες τίποτε τὴ νύχτα;

— Ἄκουσα καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ἐδῶ καὶ
κλαίγω.

— Παναγιὰ μου, θάχασε τὸ νοῦ του!
ἐφώναξε ὁ καπετάνιος μ' ἀπελπισία. Σή-
κω, Παναγιῆ, νὰ φύγουμε.

— Ὅχι, καπετάνιο φεύγα μονάχος σου,
γιατὶ ἐγὼ θὰ μείνω γιὰ πάντα ἐδῶ. Ἐθα-
ρέθηκα πλειὰ νὰ παραδέρνω τόσα χρόνια
'ς τὸ πέλαγο, καὶ σὰν ἡ τύχη μ' ἔρριξε
'ς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς πατρίδος μου, θὰ
τελειώσω τὴν ἄχαρη ζωὴ μου ἐδῶ 'ς τὴν
ἐρημιὰ μ' ἀπάνεια καὶ θᾶχω συντρόφους
αὐτὰ τὰ δύο κυπαρίσσια, ποῦ ἀπόψε τὰ-
κούσαμε νὰ μιλάνε. . . .

— Μὲ τὰ σωστά σου εἶσαι, Παναγιῆ;

— Ναι, καπετάνιο κι' ἀκούσε μὲ προ-
σοχὴ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ. Κάτω βαθεῖα 'ς
ταῖς ρίζαις τῶν κυπαρισσιῶν εἶνε θαμμέ-
νοι ἕνας νέος καὶ μιὰ κόρη. Ἀγαπῶντα-
νε πολὺ ὅταν ἔζοῦσαν καὶ κάθε βράδυ ὁ Νί-
κος, τὸ πρῶτο τοῦ τόπου ἀρχοντόπουλο,
ἐπήγαινε 'ς τὸ φτωχικὸ προαῦλι τῆς Μα-

γδαληνῆς, κι' ἐκουβεντιάζανε ἀθῶαις κου-
βένταις τοῦ ἔρωτα κρυφὰ ἀπὸ τὴ μάνα
τῆς κόρης, ποῦ δὲν ἄφινε τὴ θυγατέρα
τῆς ἐλεύθερη νάγαπᾶ ἐκεῖνον ποῦ ἡ ἄδο-
λη καὶ τρυφερὴ καρδιά της ἤθελε, γιατί
ἐφοβότανε, ὅπως ἔλεγε, μήπως τὴν πλανέ-
σῃ καὶ τῆς χάσῃ τὴν τύχη της. Ἄλλὰ μιὰ
ἀπὸ ταῖς πολλαῖς βραδιαῖς ἔτυχε νᾶνε 'ς
τὸ παράθυρο κι' ἄκουσε τὴν κόρη της ποῦ
ἐκουφομιλοῦσε κάτω μὲ τὸν ἀγαπημένο της
Δὲ χάνει οὔτε στιγμὴ, κατεβαίνει σὰν θερ-
ριὸ τὴ σκάλα, ἀρπάζει τὴ δύστυχη ἀπὸ
ταῖς πλεξίδαϊς, τὴν ρίχνει ἄπονα χάμου
καὶ τῆς λέει :

— « Τώρα σὰν ἔλθουν τὰ δέλφια σου θὰ
τοὺς τὸ πῶ κι' ἄς σοῦ κάμουν ἐκεῖνοι ὅ,τι
σοῦ πρέπει. . . Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώ-
σῃ τὸ λόγο της ποῦ, νὰ, κι' ἐρχόντανε
καμαρωμένα τὰ δύο της ἀδέλφια, λεβέν-
ταις ἐκεῖ πάνω, ποῦ ἡ λυγεραῖς τῆς γει-
τονιάς τοὺς βλέπανε κι' ἀναστενάζανε.

— « Δὲν εἶνε ἴτροπή σας, νᾶχετε μιὰ
ἀδελφὴ καὶ νᾶνε γελασμένη; » σὰν τὴ φω-
τιὰ κόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της τοὺς εἶπε ἡ
μάνα τους κι' ἔδειχνε τὴν κόρη της ποῦ ταν
χάμου χλωμὴ κι' ἀναίσθητη.

— « Τι μᾶς λές, μάνα; ἡ ἀδελφὴ μας
γελασμένη; » μὲ μιὰ φωνὴ τῆς εἶπαν οἱ
γυιοὶ της.

— « Ναι! »

— « Καὶ ποῖς τολμᾶ νὰ τὴν πλανᾶ; »

— « Τ' ἀρχοντόπουλο ὁ Νίκος, ποῦ τὸν
ἀγάπησε τούτη ἡ ξεμιαλισμένη καὶ κάθε
βράδυ τὸν μπάζει κρυφὰ 'ς τὸ σπῆτι σας
καὶ τὸν κουβεντιάζει. . . Ἰτροπή σας νὰ
βγαίνετε 'ς τὸ δρόμο. . . »

Τὸ πῆραν γιὰ μεγάλη προσβολὴ οἱ λε-
βένταις, ἀνάψαν ἀπὸ θυμὸ καὶ ἴτροπή,
ἐκυτταχτήκανε ἄφωνα καὶ σὰν νὰ κατὰ-
λαβε ὁ ἕνας ταῖς σκέψαις τοῦ ἄλλου, τρα-
βᾶ ὁ μεγαλύτερος τὸ λάζο ἀπ' τὴ μέση
του καὶ τὸν βυθίζει τυφλὰ 'ς τὸ λαϊμὸ τῆς
ἀδελφῆς του, τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ ἄχαρη
κόρη ἀνοίγει τὰ κλαμμένα της μάτια κι'
ἐκύτταξε μὲ χτυποκάρδι τὴ μανιωμένη
μάνα της καὶ τὰ δέλφια της. . . Μόλις ἐκά-
μανε τὸ ἐγκλημα ἐμετάνιωσαν, καὶ πρώτη
ἡ σκληρὴ μάνα της, ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ,
ἐδάρθηκε κ' ἔπεσε 'ς τὴ ματωθαμμένη
κόρη της ποῦ ἐσπαρτάριζε σὰν τὸ ψάρι
ποῦ ρίχνεται 'ς τὴ στεριά. . . Ὅταν ἡ ψυ-
χὴ τῆς ἀθῶας παρθένας ἐπέταξε 'ς τὸν
οὐρανὸ, τὴ ντύσανε σὰν νυφοῦλα μὲ τᾶ-
σπρο της μεταξωτὸ φόρεμα ποῦ ἐταίρια-
ζε 'ς τὴν ἀχνάδα τοῦ προσώπου της, ἐστε-
φανώσανε τὸ μαραμμένο της μέτωπο μὲ
ρόδα καὶ κρίνα, ἐσταύρωσαν τὰ παλά της
χεράκια 'ς τὰ παρθενικά της στήθια κι'
ἐκάθησαν γύρω της καὶ τὴν ἐκλαίγαν. Τὴν
ἔβαλαν ἔπειτα 'ς τὸ ξυλοκρέββατο καὶ τὴν

φέρανε νά τήν θάψουν ἐδῶ ἔς τὸ ῥημο-
κλήσι... Ὁ νέος ἀν' ἔμαθε τὸ θάνατο ἐ-
κείνης ποῦ μὲ μιὰ ματιά της ἐγλύκαινε
τὴ ζωὴ του, δὲν μπόρεσε πλεῖα νὰ ζήσῃ
καὶ σὲ λίγαις ἡμέραις ἐπέθανε ὁ δύστυχος
ἀπὸ μαράζι, κί ἄφησε παραγγελία ἔς τοὺς
γονεῖς του νὰ τὸν θάψουν σιμα μ' ἐκείνη
ποῦ ἀγαποῦσε, σιμα μὲ τὴ Μαγδαληνή,
ποῦ γιὰ τὴν ἀγάπῃ του ἔχασε ἡ δόλια
τὸν κόσμον... Κί ἐδῶ, καπετάνιο μου,
εἶνε θαμμένοι οἱ ἄτυχοι νέοι, ἐδῶ, ποῦ
κάθε νύχτα φιλοῦνται τὰ κυπαρίσσια ποῦ
τοὺς ἰσκιάζουν, κί ἀφίουν ἀπὸ τὰ βῆθη
τοῦ τάφου τοὺς φοικτὴ κατάρρα γιὰ ἐκείνους
ποῦ τοὺς ἐχώρησαν ζωντανούς...

— Οἱ δύστυχοι! κλαίοντας ἀπὸ συγκί-
νησι εἶπεν ὁ καπετάνιος. Δυπητερὴ ἱστο-
ρία... ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς ἐσὺ, Παναγιῆ,
νὰ μείνῃς ἐδῶ;

— Θὰ ποτιζῶ μὲ δάκρυα, ὅσο ἔχουν
τὰ μάτια μου, τὰ κυπαρίσσια καὶ θὰ ζητῶ
συγχώρησι ἀπὸ τὰ θύματα ποῦν: ἐδῶ θαμ-
μένα.

— Γιατί;

— Γιατί... εἶμαι, καπετάνιο, ὁ φο-
νηῆς τῆς Μαγδαληνῆς... τῆς ἀδελφῆς
μου!...

Ζάκυνθος

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΧΙΛΘΗ

Ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐδῶ βρέχει χρόνων.
Βροχὴ χλιαρὰ μετὰ μονοτόνου κα-
ταπίπτει πατάγου, ἥρέμα.

Ἄθροῦβος τὰ μαλακὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ
Ἰωαννοῦ κύματα κινοῦνται ἀμαυροῦται
τὸ γλαυκὸν αὐτῶν χρώμα παρὰ τῆς μελαγ-
χολικῆς ταύτης καὶ χλιαρᾶς νήσου τὰς ὀ-
μιχλώδεις ἀκτᾶς.

Πρὸς μέγαν ἐπὶ λευκοῦ οὐρανοῦ ὀπάλ-
λιον ὁμοιάζει λίθον τὸ φωτίζον, διὰ μέσου
τῆς πιπτούσης βροχῆς, τὴν Χιλόνην ἄστρον.

Οὐδὲν σταθερὸν, οὐδὲν πάγιον ὑπὸ τὸν
ὄμβρον τοῦτον τὸν προαιώνιον. Τέλμα ἀ-
πέραντον τὸ ἔδαφος εἶνε, παιδικὸς δὲ τὸ
ὑψιστον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκριζώσῃ τῶν δέν-
δρων βραχίων.

Οὐδὲν ὠρισμένον, σχῆμα σαφὲς οὐδὲν
ἀπὸ τῆς γῆς ἐξατμιζόμεναι, ἀναθυμιάσεις
θερμαί, τὸ περιέργον περιβάλλουσι δάσος·
βλέπει τις ἔμπροσθέν του ὀμίχλην καὶ σχή-
ματα δένδρων συγκεχυμένα ἐν ταύτῃ.

Πτέριδες ἐδῶ δενδροφυεῖς, ὁποῖαι ἐπὶ
τῆς ἀρχεγόνου τῆς σφαιράς ἐφύοντο ἐπι-
φανείας, ἀμφιλαφεῖς ὑφούνται καὶ τὰ πυ-
κνὰ ἐπ' ἀπειρον ἐξαπλοῦσι φυλλώματα.
Ἐκ τῆς βροχῆς ἐκεῖ ἀποστάζουσαι κλιμα-
τιτίδες τὰς μακρὰς καταπρασίνους κόμας,
ἀφ' ὑψηλῶν κατερχομένας κλάδων, πρὸς
ἄλλων φυτῶν τοὺς κλώνας συμπλέκουσιν,
οὓς δὲν δύναται τις ἐν τῇ ὀμίχλῃ νὰ δια-
κρίνῃ.

Καὶ βρέχει· οὐδενὸς πτηνοῦ ἢ διάβασις
τῆς ἡσυχου βροχῆς τοὺς λεπτοὺς ἰστούς δια-

σπᾶ, οὐδὲ δορκάδος τοὺς βεβαρυμένους ὑπὸ
τοῦ ὕδατος κλάδους ἀνακουφίζει τὸ ἄλμα.

Μαλακίου τινος μόνον κινήσεις, ἐν τῇ
πυκνῇ ταύτῃ βλαστήσει, δύναται τις νὰ
ἴδῃ ἢ ὑπὸ τὰ στιλπνὰ καὶ πλατέα φύλλα
τὰ ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῶν λιμναζόντων ὑδά-
των, τὸ ὄστρακον ἐρπετοῦ τινος, ὄντος πε-
ριέργου παρωχημένων αἰώνων, τὸ ὅποῖον
περιφρονήσασα δὲν ἀναπλάττει πλέον ἢ
φύσις.

Ἄγνοῶ διὰ τί, πλὴν ἐπεθύμουν νὰ κλαύ-
σω ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, νὰ κλαύσω ἄνευ
οὐδενὸς λόγου, διότι θλίψεις δὲν ἔχω, καὶ
ἐπὶ τῶν παρειῶν μου τὰς μικρὰς αὐτῆς
μετὰ τῶν δακρῶν μου ψεκάδας ἢ συνε-
χῆς αὐτῆ νάναμιγυρῆ βροχῆ.

Ἐπὶ μακρὸν ἐπεθύμουν νὰ κλαύσω το-
σοῦτο, ἐφ' ὅσον ἢ βροχῆ θὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς
νήσου ταύτης τῆς μελαγχολικῆς, ἐνθα
προαιωνίως βρέχει, ἐπὶ μακρὸν, ἐφ' ὅσον
θὰ βρέχῃ εἰς τὴν Χιλόνην, τὴν περιβαλλο-
μένην ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ἰωαννοῦ, τὴν
μελαγχολικὴν καὶ ὀμιχλώδη νήσον.

(Εἰκὼν Ἰουδήθ Gautier, μετὰφ. I. A. Ζυγομαζᾶ).

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ὁ κ. Μ. Λάμπρος καὶ ὁ κ. I. Βαλαω-
ρίτης ἐξέδωκαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς
δύο ὀγκώδεις τόμους ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ
κορυφαίου τῶν νεωτέρων ποιητῶν τῆς
Ἑλλάδος Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἐκ
τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀναδημοσιεύομεν
δύο τρυφερώτατα καὶ περιπαθέστατα ποι-
ημάτια, ἐκ τῶν διὰ πρώτην φοράν δη-
μοσιευομένων ἐν τῇ νέα ταύτῃ ἐκδόσει.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Μὴ μὲ σπαράξῃς ἄσπλαχνη,

Μὲ τὰ παράπονα σου.

Μὴ μὴ ποτιζῆς ἀλοή.

Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι...

Γιατὶ κάθε ματιά σου.

Πάντα τὸ δάκρυ νὰ τὴ σβῆ;

Πές μου τί θέλεις, ἀπιστη;

Γιατὶ, χολή, φαρμάκι

Θὰν ἢ ἀγάπῃ σου γιὰ μέ;

Γιατὶ κ' ἐγώ, ψυχοῦλά μου,

Νὰ μὴ χαρῶ λιγάκι

Μιὰν ὥρα ξάστερῃ μ' ἐσέ;

Κ' ἐσὺ μικρὰ μ' ἐκύτταζες

Ἄχρῃ σὺν πεθαμμένῃ.

Καὶ σὺν τὸ μάρμαρο βουβῆ.

Ἄγάπῃ, ὡσὺν νὰ μῶδλεγες.

Ἄγάπῃ, ποτισμένῃ

Μὲ τέτοιο δάκρυ, πάντα ζῆ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὰ φύλλα βλέπεις τῆς ἐτιᾶς

Πῶς πέφτουν μαραμμένα;

Ψυχὴ μου, μῶδλεγες μικρὰ

Μὲ μάτια δακρυσμένα.

Πῶς φεύγει, βλέπεις, τὸ νερό,

Τὰ νέφη πῶς πετοῦνε.

Πῶς ἢ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς,

Οἱ κρίνοι πῶς περνοῦνε;

Ναί, πές μου, πές μου, σὺν αὐτὰ
Κ' ἢ ἀγάπῃ μας θὰ σβύσῃ
Σὰ λούλουδο θὰ μαραθῆ,
Σὺν ὄνειρο θὰ ζῆσῃ;

Κ' ἐγὼ σ' ἀγκάλιασα σφιχτὰ
Καὶ σῶφρασα, ψυχὴ μου,
Τὰ χεῖλῃ μ' ἕνα φλογερὸ
Κί ἀπέραντο φιλί μου.

Καὶ τότ' ἐπίστεψες καὶ σὺ
"Ὅτ' ἔχει κ' ἢ ζωὴ μας
Μια μὲν ἀθάνατη στιγμή
Κλεισμένη ἔς τὸ φιλί μας

Μιὰν ὥρα πῶφυγε κρυφὰ
Τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
Κί ὅπ' ὅσο κί ἂν πετᾶ γοργὰ
Ποτὲ δὲ θὰ πεθάνῃ.

Η ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἤρξατο ἐν Μόσχῃ ἡ
γαλλικὴ ἐκθεσις, ἥτις προμηνύεται κατὰ
πάντα λαμπροτάτη. Ὁ ἐν Πετροπόλει
ἀναποκριτὴς τοῦ «Διπλωματικοῦ Μνη-
μονος» ἐπιστελλεῖ αὐτῷ ὅτι θαυμάσια ἀ-
ποτελέσματα προαγγέλλει κυρίως τὸ ἀλ-
γερινὸν τμήμα, ἐν ᾧ θὰ ἐκτεθῶσιν ὑπὸ
Ἀράβων ἐνδεδυμένων τὴν γραφικὴν αὐτῶν
στολήν, κομψοτάτοι ἀραβικοὶ οἰκίσκοι. Ἡ
ἐταιρία τοῦ Ἑδίσων παρασκευασε γιγαν-
τιαία ἔργα τῆς ἠλεκτρικῆς, ἅτινα θὰ κα-
ταστήσωσιν ἐπιβλητικὴν τὴν θεαν τοῦ
μηχανικοῦ τμήματος. Ἐν γένει πάντα
τὰ τμήματα θὰ παρουσιασῶσιν ἐξαιρετι-
κὴν μεγαλοπρέπειαν, ἰδίως δὲ τῶν ὤ-
ραιῶν τεχνῶν, ὅπερ διευθύνει ὁ καλλιτέχνης
κ. Δραμάρ. Ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν
μουσεῖον ἐν Πετροπόλει θὰ συμμετάσχῃ
τῆς ἐκθέσεως ἀποστέλλον ὠραιότατας τι-
νάς εἰκόνας τῆς γαλλικῆς καλλιτεχνικῆς
σχολῆς.

Η ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΔΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ ΓΚΕΙΤΟΝ

Ἐγνωστὸν πολλοὶ ἐσχάτως ἐξετέλε-
σαν ὁδοπορίας μακρὰς. Μία τῶν μᾶλλον
περιέργων ὁδοποριῶν εἶνε ἡ ἐσχάτως γενο-
μένη ἐν Ἀμερικῇ παρὰ τῆς ἠθοποιοῦ κυ-
ρίας Ζωῆς Γκέιτον, ἰσπανίδος τὴν κατα-
γωγὴν. Ἡ κυρία αὕτη διήλθε περὶ ἐντὸς
213 ἡμερῶν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ Ἁγίου
Φραγκίσκου μέχρι Νέας ὸρκης, συμποσου-
μένην εἰς 3,395 μίλια, καὶ τοῦτο ἐντὸς
χρονικοῦ διαστήματος κατὰ 15 ἡμέρας
βραχυτέρου τοῦ συμφωνηθέντος. Εἰς τὸ
τέλος τῆς ὁδοπορίας ταύτης ἡ κ. Γκέιτον
εὐρίσκειτο ἐν λαμπρᾷ ὑγιεινῇ καταστάσει.
Ἐβάδιζε κατὰ μέσον ὄρον 20 μίλια. Με-
ταξὺ ὅμως Νεόλας καὶ Τόβας διήνυσε 40
μίλια ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἡ κ. Γκέι-
τον μόλις ἀφικομένη ἐν Νέῃ ὸρκῃ πα-
ρέλαβε τὸ ποσὸν τῶν 15 χιλ. δολαρίων, τὰ
ὅποια ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ἐκτελέσει τῆς ὁδο-
πορίας αὐτῆς ὑπερρεῦντο νὰ καταβάλωσι
κύριοι τινες ἐξ Ἁγίου Φραγκίσκου.

(Journal d'Hygiène)

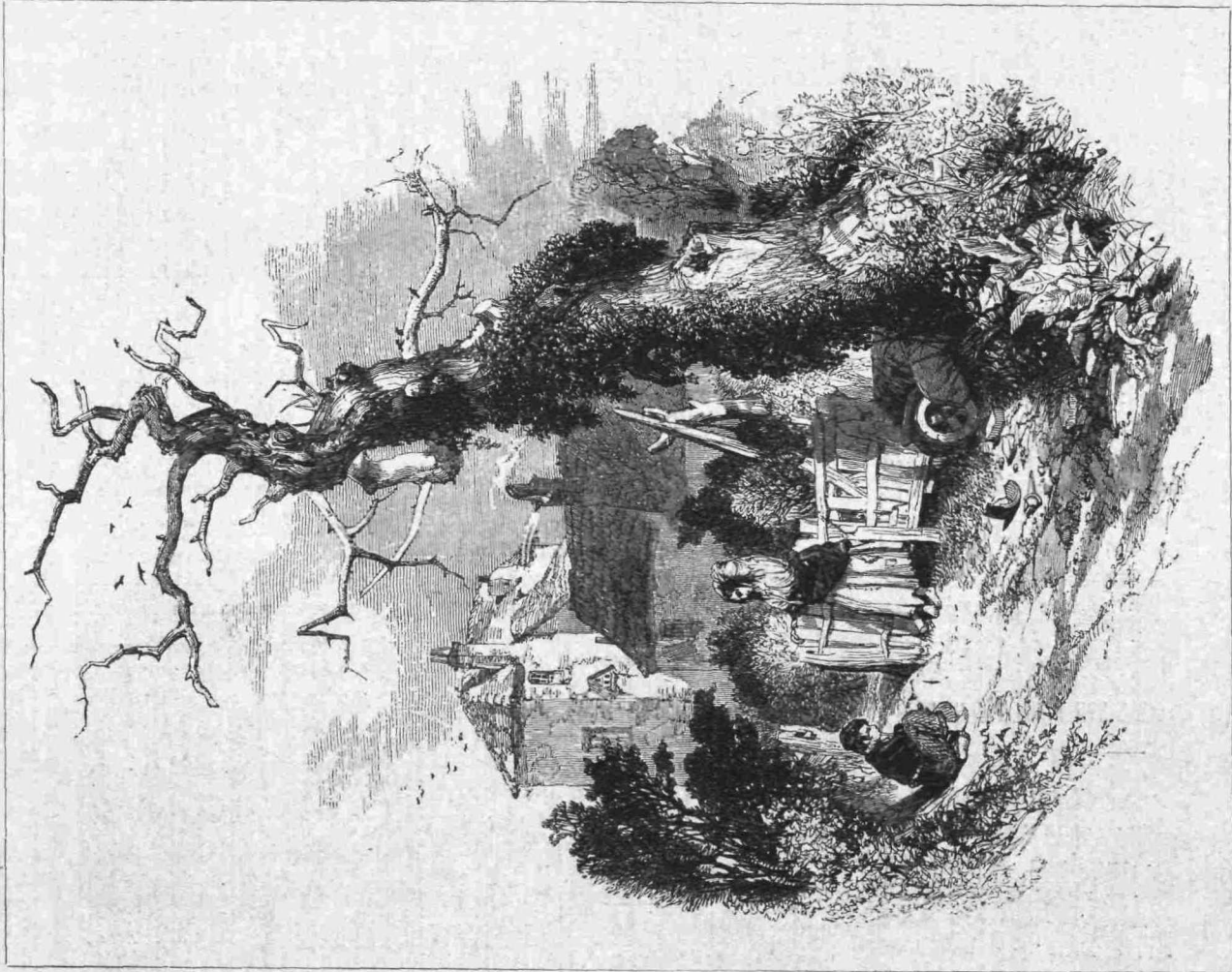
Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ. ΣΦΥΤΣΟΥ

Στῆς κουνουριάς τὸν ἴσκιο στέκομαι πολλάς φορὰς
 Καὶ τῶν χωρικῶν κυττάζω ταῖς ἀπλοϊκὰς χαράς.
 Στὸ νερὸ ἰδῶ μὴ νῆα τ' ἄσπρα χέρια τῆς θροσίζει,
 Καὶ 'ς ταῖς ροδοδάφνησις ἄλλη τὸ μωρὸ τῆς νανορίζει.

Ἐκεῖ ἐν ἀπλό παιδιὰκι ῥίχνει γρύπο 'ς τὸ ποτάμι.
 Χρυσὰ ψάρια πιάνει ἄλλο παρεκὶ μὲ τὸ καλάμι.
 Ἢ' ὁ βοσκὸς μὲ τὴν βοσκὴν του ξαπλωμένος 'ς τὰ λουλουῖδια
 Τὸν αὐλὸν του συντροφεύει μὲ ποιμνικὰ τραγούδια.

Πῶς εὐὸ βοσκὴ δὲν εἶσαι, πῶς βοσκὸς δὲν εἴμ' ἐγώ,
 Καὶ μαζί σου 'ς τὸ λιβάδι,
 Καὶ μαζί σου ἀπ' ἄρνάκια τρυφερὰ δὲν ὀδηγῶ
 Ἕνα εὐμορφὸ κοπάδι;

TO EAP

Καλλιτεχνία. — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόρος τοῦ Ὀλλάρδοῦ ζωγράφου A. Van-Munden.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

XIV

ΤΑ ΣΠΑΡΓΑΝΑ

Ἐλαφρὸν κτύπημα ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς Ροζαλίας· αὕτη δ' ἔχουσα πρὸ αὐτῆς ἔρμαριον, ἐν ᾧ περιείχοντο σπάργανα βρέφους, ἐρρίγησεν, ὡσεὶ ἐπ' αὐτοφόρῳ συλληφθεῖσα, καὶ κλείσασα αὐτὸ ταχέως ἠρώτησε :

« Ποῖος εἶνε ; . . . Τί θέλεις Πόλλυ ; »

— Μίαν ἐπιστολὴν διὰ σᾶς . . . εἶνε πολὺ ἐπείγουσα, ἀπήντησεν ἡ ἀγγλὶς θαλαμηπόλος.

Ἡ Ροζαλία λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἐπανάκλεισεν ἐν σπουδῇ τὴν θύραν. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἐπιγραφῆς ἦτο ἄγνωστος αὐτῇ, χονδροειδῆς καὶ ἐπὶ χάρτου τῶν πτωχῶν μὲ τὴν προσθήκην «ἀτομικὴ καὶ ἐπείγουσα» ὡς εἰς τὰς περὶ χρηματικῆς βοήθειας αἰτήσεις. Ἐρρίφεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἔρμαριου, ἀναβαλοῦσα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καὶ ἐσπευσμένως ἐπανῆλθε πρὸ τοῦ περιέχοντος τὰ θαυμάσια ἀρχαῖα σπάργανα ἔρμαριου. Ἀπὸ οὐκῶ ἤδη ἐτῶν, ἀπὸ τῆς σκηπῆς ἐκείνης μετὰ τῆς δ' Ἐσκαρμπέ, δὲν εἶχεν ἀνοίξει αὐτὸ. φοβουμένη μὴ ἀναλυθῆ εἰς δάκρυα, οὐδ' ἀκόμη ὅτε ἠσθάνθη ὅτι ἔμελλε νὰ γείνη μήτηρ ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ αὐτὰ, κατεχομένη ὑπὸ δεισιδαιμονίας τὰ μάλα μητρικῆς.

Ἄλλ' ἤδη ὅτε ἔξ εἶχον παρέλθει μῆνες ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῆς ἐλπίδος μητρότητος, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐξαγάγῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, νὰ τὰ ἐξετάσῃ, νὰ τὰ μεταβάλῃ ἴσως, διότι ὁ συρμὸς ἀλλάσσει καὶ διὰ τὰ νεογέννητα ἀκόμη παιδιὰ. Διὰ ταύτην καὶ μόνην τὴν ἀπασχόλησιν εἶχεν ἐγκλεισθῆ ἡ Ροζαλία ἐν τῷ δωματίῳ τῆς καὶ ἐν τῷ ἀχανεὶ καὶ πάντοτε ἐν πυρετώδει κινήσει ὑπουργεῖβ βεβαίως δὲν θὰ ὑπῆρχε τι μᾶλλον σοβαρὸν καὶ ἄξιον προσοχῆς τῆς πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἔρμαριου γονυκλινοῦς ταύτης γυναικός, μὲ πάλλους τὴν καρδίαν, μὲ τρεμούσας τὰς χεῖρας.

Ἀφοῦ δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν προσφιλῶν τούτων καὶ μικροσκοπικῶν ἐνδυμάτων, ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ καὶ ἐγκλείῃ αὐτὰ μετὰ προσοχῆς ἐν τῷ ἔρμαριῳ, ἐγερθεῖσα δὲ παρετήρησε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ῥιφθεῖσαν ἐπιστολὴν, καὶ λαβοῦσα αὐτὴν, τὴν ἀνέγνωσε μηχανικῶς, ὑποθέτουσα ὅτι ἦν ἐκ τῶν συνήθων αἰτήσεων βοήθειας, ἃς καθ' ἐκάστην ἐλάμβανε. Διὰ τοῦτο δὲ μὴ ἐνόησασα κατ' ἀρχὰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἠναγκάστη νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καὶ αὖθις, ἔχουσαν οὕτως :

« Εἴαν τὰ μεσημβρινὰ ψάρια σᾶς ἀρέσουν, θὰ ἔχουν ἀπόψε κατὰ περιφρημα αἰεὶ τὴν οἰκίαν τῆς δεσποινίδος Βασσε-

αλερού, ὁδὸς Λονδίνου. Ὁ σύζυγός σας ἀπροσφέρει τὸ γεῦμα. Κρούσατε τρεῖς «τὸν κῶδωνα καὶ εἰσέλθετε κατ' εὐθείαν».

Ἐκ τῶν βλακωδῶν τούτων φράσεων τῇ ἐπεφάνη ἡ ἀλήθεια, ἐπιρρωννυμένη ἐκ παλαιῶν συμβεβηκότων καὶ ἀναμνήσεων. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ἐν αὐτῇ ἀμφιβολία μετεβλήθη εἰς βεβαιότητα. Ἦδη ὁμῶς δὲν κατέλαβον αὐτὴν, ὡς κατὰ τὸ πρῶτον ἐπέισοδιον, ἡ ἀπελπισία καὶ τὰ δάκρυα ἠσθάνετο μεγάλην ἐναντίον αὐτῆς ὀργὴν διότι ἀπεδείχθη τόσῳ ἀδύνατος, τόσῳ εὐτελῆς συγχωρήσασα ἐκεῖνον, ὅστις τὴν ἠπάτησε καταφρονῶν καὶ ὑποσχέσεις καὶ ὄρκους. Ἠθέλησε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν, ἀλλ' ἦτο μακρὰν, εἰς Βερσαλλίας, εἰς τὴν Βουλῆν. Καὶ ἠναγκασμένη νὰ καταπνίξῃ τόσῳ βίαια καὶ ἀντίθετα αἰσθήματα, ἄτινα ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ ἐκσωπυμένη εἰς κραυγὰς καὶ ἀφιερμένη εἰς τὴν φοβερὰν ἐξέγερσιν τῶν νεύρων τῆς, περιορίσθη εἰς τὸ νὰ διασχίξῃ πυρετωδῶς τὴν αἴθουσαν μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ὀσφύος. Αἴφνης ἔστη, ἐρρίγησεν ὑπὸ τρομεροῦ καταβληθεῖσα φόβου.

Τὸ τέκνον τῆς !

Ἦπέφερε καὶ ἐκεῖνο ἐπίσης καὶ τὸ ἠσθάνετο ταρασσόμενον ἐντὸς αὐτῆς. Ἄ ! Θεέ μου, ἐάν ἀπέθνησκε καὶ τοῦτο, καθὼς τὸ πρῶτον . . . κατὰ τὸν αὐτὸν τῆς ἐγκυμοσύνης χρόνον καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις. Ἡ μοῖρα, ἦν τυφλὴν παριστάνοισι, βυσοδομοῖ ἐνίοτε τόσῳ σκληρὰ καὶ θηριώδη ἔργα. Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ἐπέβαλεν αὐτῇ θέλησιν νὰ φερθῆ καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μετὰ φρονήσεως καὶ νὰ μὴ καταστρέψῃ παραλόγως τὸ μόνον ἀγαθόν, ὅπερ τῇ ἀπέμενε. Απεφάσισε νὰ περιμεῖν τὸν Νουμᾶν, νὰ ἐξηγηθῆ μετ' αὐτοῦ ἢ μᾶλλον νὰ κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ ἐκ τῆς στάσεως καὶ τοῦ ἠθους αὐτοῦ τὴν βεβαιότητα τοῦ σφάλματός του.

Ἐλθὼν ἐκ τῆς Βουλῆς ὁ Νουμᾶς εὖρε τὴν σύζυγόν του πλέκουσαν ὑπὸ τὸ ἐρυθρὸν τῆς λυχνίας φῶς, καὶ ἡ ἡρεμος αὐτῆ εἰκὼν, ἡ ὠραία ἐκείνη μορφή, ἡ ἐπισκιαζομένη ὑπὸ τῆς καστανῆς κόμης τῆς, συνδυαζόμεναι μὲ τὸν πολυτελῆ καὶ ἀρχαῖκὸν διάκοσμον τῆς αἰθούσης, παρήγαγον ἐν αὐτῷ αἰσθησιν ὅλως ἀντίθετον τοῦ διαρκοῦς ἐν τῇ Βουλῇ θορύβου.

« Καλησπέρα . . . Τί ὠραία ποῦ εἶνε ἐδῶ . . . » Ἡ συνεδρίασις τῆς Βουλῆς ἦν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκ τῶν ζωηροτέρων. Ἐπρόκειτο νὰ ψηφισθῆ ὁ φοβερός προϋπολογισμός. Ἡ ἀριστερὰ ἀπέκρουσεν αὐτὸν ἐντόνωσ. Ἡ Βουλῆ ἀνέβαλε τὴν ἐπιψήφισιν του μετὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ νέου ἔτους.

« Σκοπεύουσι νὰ μὲ ἀντικρούσωσι φέροντες εἰς τὸ μέσον τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνου τοῦ Καδαλλιᾶκ. . . Ὅθ' ὁμιλήσῃ ὁ Ρουγκῶ. »

Καὶ εἶτα ὑψῶν τοὺς ὤμους :

« Ὁ Ρουγκῶ ἐναντίον τοῦ Ρουμestάν. »

Ὁ Βορρᾶς ἐναντίον τῆς Μεσημβρίας. . .

Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ὅθ' διασκεδάσω

ἀρκετὰ . . . Ὅθ' τοὺς κάμω νὰ μείνουν ἀναυδοί. »

Ὁμίλει οὕτω μόνος, ἀπερροφημένος ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, χωρὶς καὶ νὰ προσέξῃ ὅτι ἡ Ροζαλία οὐδὲ λέξιν τῷ ἀπέτεινε. Ἐπλησίασεν αὐτὴν, ἐκάθισε μάλιστα πρὸ αὐτῆς ἐπὶ σκίμποδος, περιεργαζόμενος τὸ ἐργόχειρόν τῆς, πειρωμένος ν' ἀσπασθῆ τὴν χεῖρα τῆς.

« Τόσον βιαστικὸν εἶνε αὐτὸ τὸ κέντημα ; . . . Μήπως εἶνε πρωτοχρονιάτικο δῶρον δι' ἐμέ ; . . . Ἐγὼ, ἀπὸ τώρα ἠγόρασα τὰ ἰδικὰ σου . . . Μάντευσε τί εἶνε. . . »

Ἀπεσπάσθη αὐτοῦ, τὸν ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτεῖ, οὐδὲ λέξιν εἰποῦσα. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐνέφανον τὴν ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεων κόπωσιν, ἐνῶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ στόματος ἐσχηματίζετο πτυχὴ μελανόχρους, προδίδουσα φύσιν ἀνειμένην καὶ ἐν ταῦτῳ βιαίαν, ὅλα τὰ πάθη καὶ οὐδὲν τὸ ἀντιδραστήριον αὐτῶν.

— Ὅθ' συγγευματίσωμεν ἀπόψε ; ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία. . .

— Μὰ, ὄχι . . . Εἶμαι προσκεκλημένος εἰς τοῦ Δουράνδ. . . Ἐν γεῦμα τόσον ὄχληρόν . . . Καὶ μάλιστα, ἰδοὺ ἤρρησα, προσέθηκεν ἐγειρομένος.

Ἡ Ροζαλία ἠκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. « Νὰ φάγωμεν ἀπόψε μαζῇ, σὲ τὸ παρακαλῶ. »

Καὶ ἡ ἁρμονικὴ φωνὴ τῆς ἐτραχύνετο, καθίστατο ἀπειλητικὴ, ἀδυσώπητος. Ἄλλ' ὁ Ρουμestάν πολλῶ ἀπέειχε τοῦ νὰ εἶνε ὀξυδερκῆς παρατηρητῆς. . . Ἄλλως τε αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι του . . . Ὡ ! οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν διάγουσι δυστυχῶς τὸν βίον, ὃν ἔδει νὰ διάγωσι.

« Χαῖρε λοιπόν . . . εἶπε σοβαρῶς, συμπληρώσασα καθ' ἑαυτὴν τὸν ἀποχαιρετισμὸν τῆς οὕτως ! . . ἀφοῦ εἶνε πεπρωμένος μας. »

Ἦκουσε κυλινδούμενον τὸ ὄχημα ἐν τῇ αὐλῇ· παρευθὺς δὲ διπλώσασα τὸ ἐργόχειρόν τῆς ἐσήμανε τὸν κῶδωνα.

« Ἀμέσως νὰ φέρετε μίαν ἄμαξαν . . . »

» Καὶ σὺ, Πόλλυ, τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ » καπελλῖνον μου. . . θὰ ἐξέλθω. »

Ἐν σπουδῇ δ' ἐνδυθεῖσα παρετήρησε μὲ τεθλιμμένον τὸ βλέμμα τὴν αἴθουσαν, ἣν κατέλειπε.

« Φέρατε αὐτὸ τὸ κουτί εἰς τὴν ἄμαξαν », εἶπεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

Ἀπέφερε μεθ' ἑαυτῆς τὰ βρεφικὰ σπάργανα, τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ προτίμησε νὰ παραλάβῃ.

Ἀπὸ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης ἡ ἀγγλὶς λίαν ἀνήσυχος ἠρώτησεν αὐτὴν ἐάν θὰ ἐπέστρεφε νὰ δειπνήσῃ. Ἄλλ' ἡ Ροζαλία ἀπήντησεν ὅτι ἔμελλε νὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, ὅπου πιθανῶς καὶ θὰ ἐκοιμᾶτο.

Καθ' ὁδὸν ἡ ἀμφιβολία ἤρξατο διεισδύουσα ἐν τῷ νῷ αὐτῆς. Ἐάν οὐδὲν ἐκ

τούτων εἶχετο ἀληθείας... Ἐν ἡ Βασσελερὺ δὲν κατῶκει ἐν τῇ ὁδῷ Λονδίνου... Εἶπε τῷ ἡνίοχῳ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας ταύτης, ὄχι μετὰ πολλῆς ἐλπίδος ἐπιτυχίας.

Ἡ ἀμαζα ἔστη πρὸ διωρόφου οἰκίας. Ἡ Ροζαλία ἀμφιβαλλε. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς κρούσασα τρεῖς τὸν κώδωνα, εἶδε τὴν θύραν στρεφομένην αὐτομάτως, ἐπίσθη ὅτι δὲν ἠπατήθη. Ἦκουσε γέλωτας ἐνδοθεν, προὔχωρσε δύο βήματα καὶ εἶδεν ὅ,τι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐλησμονεῖ.

Εἰς τὸν πρόδομον τοῦ πρώτου πατώματος ὁ Νουμάς ἔκυπτεν ἀπὸ τοῦ κικκλιδώματος τῆς κλίμακος, ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ἐξάφνης, ἄνευ ἐπενδύτου, κρατῶν ἐκ τῆς ὀσφύος τὴν κόρην ἐκείνην, ἐν ἐξάψει ἐπίσθης καὶ ταύτην, μὲ λευμένην τὴν κόμην καὶ πίπτουσαν ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῆς. Καὶ ἐκραύαζεν ὁ Νουμάς:

«Βομπάρ, θὰ μὰς φέρης ἐπὶ τέλους τὰ ψάρια!»...

Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἔδει νὰ ἴδῃ τις τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαίδευσως, τὸν διακηρύσσοντα τὴν δημοσίαν ἠθικὴν, ἐκεῖ ὅπου ἐφαίνετο ἄνευ προσοπίδος, ἄνευ προσποίσεως, μὲ φανεράς τὰς μεσημβρινάς του συνηθείας.

«Βομπάρ, ἔλα λοιπὸν! ἐπανέλαβε καὶ ἡ Ἀλίη Βασσελερὺ.

Ὁ Βομπάρ ἦτο λοιπὸν ὁ αὐτοσχέδιος ὑπομάγειρος, μὲ ἀνασευρμέναις τὰς χειρίδας τοῦ ὑποκαμίσου του, κρατῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν πλήρη ἰχθύων παροψίδα, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ὁποῦ ἡ ἐξώθυρα ἐκλείσθη ἀποτόμως...

XV

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

«Οἱ κύριοι τῆς κεντρικῆς διευθύνσεως»·
«Οἱ κύριοι τῆς διευθύνσεως τῶν Ὁραίων τεχνῶν».

«Οἱ κύριοι τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας»·
Ἐνῶ ὁ κλητὴρ τοῦ ὑπουργείου ἐν μεγάλῃ στολῇ, μὲ βραχεῖαν ἀναξυρίδα καὶ ἀνηρτημένον τὸ ξίφος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς, ἀνήγγελλε τοὺς ἐπισκέπτας, μακρὰ σειρὰ ἐκ μελαινῶν ἀποτελουμένη ἐνδυμασιῶν παρήλαυνε τὴν πολυτελῆ καὶ χρυσῶ διακεκοσμημένην αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ ἐρχομένη παρετάσσετο ἐν ἡμικυκλίῳ πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ἐρειδομένου ἐπὶ τῆς θερμάστρας καὶ ἔχοντος παρ' αὐτὸν τὸν ὑπογραμματέα τῆς Ἐπικρατείας, κύριον δὲ λὰ Καλμέτ, τοὺς ζωηροὺς ἀκόλουθους του καὶ τινὰς τμηματάρχας τοῦ Ὑπουργείου, τὸν Δανσέρτ, τὸν Βεχού. Εἰς ἕκαστον παρουσιαζόμενον σῶμα ὁ ὑπουργὸς ἀπέτεινε φιλόφρονες λόγους, εἶτα τοῦτο ἀλλάσον διεύθυνεν ἀπεχώρει, ἐνῶ ἄλλο τὸ ἀντικαθίστα μὲ ἐσπευσμένον τὸ βῆμα, καθότι ἡ ὥρα ἦν προκεχωρηκυῖα, μία μ. μ. καὶ ἕκαστος ἐσπευδε, σκεπτόμενος τὸ ἐν τῇ οἰκογενεῖα του γεῦμα, ὅπου θ' ἀνεμένετο.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συναυλιῶν πλῆθος εὐρίσκειτο ἐπισκεπτῶν, παρατηρούντων ἀνυπομόνως καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ ὄρολόγιόν των, μὲ τὸ ὕφος δύσθυμον ἐκ κοπώσεως καὶ πείνης. Καὶ αὐτὸς ὁ Ρουμεστὰν ἠσθάνετο ἀνίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀπὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ροζαλίας, εἶχε καταλάβει αὐτὸν ἡ ἀνία αὕτη. Εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ φόβου, αἰσθανόμενος ἐαυτοναίφνης μὴ ἀντάξιον τῆς θέσεως ἣν κατεῖχε καὶ πλησιάζοντα εἰς τὴν καταστροφὴν Διότι καταλαμβάνονται ὑπὸ τοιούτων τρόμων καὶ δεισιδαιμονιῶν οἱ ταχέως ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς ὑψηλὰς ἀνεληθόντες θέσεις, ἃς ἐπερρῶννευ ἡδὴ παρὰ τῷ Νουμά ἡ ἰδέα τοῦ φοβεροῦ σκανδάλου, ὅπερ ἐμελλε νὰ παραγάγῃ τὸ διαζύγιον, ἐπιμόνως παρὰ τῆς Ροζαλίας ἀπαιτούμενον, μὲθ' ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰ διαβήματα, τὰς παρακλήσεις καὶ τοὺς ὄρκους τοῦ Ρουμεστὰν. Διεδίδετο ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ ὅτι ἡ κυρία Ρουμεστὰν εἶχε μεταβῆ νὰ διαμείνῃ παρὰ τῷ πατρὶ τῆς, ἔνεκα τῆς προσεχῆς ἀναχωρήσεως τῆς μητρὸς τῆς μετὰ τῆς Ὁρτενσίας· οὐδεὶς ὁμως ἠγνόει τὴν ἀληθῆ αἰτίαν καὶ ἐφ' ὅλων τῶν μορφῶν, αἰτίνας πρὸ αὐτοῦ παρήλαυνον ὁ δυστυχὴς ὑπουργὸς διέβλεπεν ἀνανακλώμενον τὸ ἐπεισοδιὸν του, ἀναμειγμένον μετὰ οἴκτου, περιεργείας καὶ εἰρωνείας.

Δύο ὥραι μ. μ. ἤχησαν. Καὶ τὰ διάφορα σωματεῖα παρουσιάζοντο εἰσέτι, καὶ ἡ χιὼν ἐπιπτεν ἄφθονος, ἐνῶ ὁ θαλαμηπόλος εἰσήγεν εἰς τὴν αἰθουσαν ὄλους ἄνευ ἱεραρχικῆς σειρᾶς.

«Οἱ κύριοι τῆς Νομικῆς Σχολῆς»
«Οἱ κύριοι διευθύνται τῶν θεάτρων...»

Ἐπὶ κεφαλῆς τούτων προὔχωρει ὁ Καδαλλιὰκ, καὶ ὁ Ρουμεστὰν μεγάλως θὰ ἐπεθύμει ἀντὶ χαιρετισμοῦ νὰ ἐπιπέσῃ μὲ συνεσφιγμέναις τὰς πυγμάς κατ' αὐτοῦ, τοῦ ὁποῦ ὁ διορισμὸς ἐνεποίησε τὸσαῦτα σκάνδαλα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτων ὁ ὑπουργὸς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου παρεκάθισαν εἰς τὸ σύνθηδες κατ' ἔτος παρρατιθέμενον γεῦμα· ἀλλὰ τὸ τόσῳ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος φαιδρὸν καὶ πλῆρες διαχύσεως γεῦμα ἦν ἡδὴ ὄλως δύσθυμον καὶ ὀχληρὸν, ὡς ἐκ τῆς προφανοῦς τοῦ ὑπουργοῦ θλίψεως.

Μετὰ δὲ πρόποσιν τινὰ τοῦ ὑπουργοῦ, εὐχηθέντος εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος εἰς τοὺς συνδαιτυμῶνάς του, ἀπαγγελλεῖσθαι διὰ συγκεκριμένης καὶ ὡσεὶ δακρυοῦσης φωνῆς, ἀπεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. Ὁ Μεζεάν, μείνας τελευταῖος, διέσχισε δις ἢ τρεῖς τὴν αἰθουσαν μετὰ τοῦ φίλου του Ρουμεστὰν, χωρὶς οὐδέτερος αὐτῶν νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ εἶτα ἀνεχώρησε.

Ὅποια μόνωσις ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ, ὁμοίᾳ τῇ ἐν Ἐργοστασίῳ κατὰ Κυριακὴν τοιαύτη, ὅτε ὁ ἀτμὸς σιγᾶ καὶ οὐδὲν κινεῖται.

Καὶ εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ, ἔνθα μάτην ἐπειράτο νὰ γράψῃ τι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κοιτῶνα του, ὄν ἐπλήρου λυγμῶν, πανταχοῦ ἡ ψιλὴ χιὼν περιεδνεῖτο περὶ τὰ εὐρέα παράθυρα, ἀμαυροῦσα τὸν ὀρίζοντα, προσεπιδίδουσα τι τὸ λυπηρὸν εἰς τὴν νεκρικὴν ἐκείνην σιγὴν.

«Ὁ στενοχωρία τῶν μεγαλείων!»...

Ἐκπρεμές τι ἐσήμανε τετάρτην ὥραν, ἔτερον τῷ ἀνταπεκρίθη, καὶ ἄλλα εἰσέτι τὸ ἐμμύθησαν, καὶ ἐν τῷ ἀχανεῖ καὶ ἐρήμῳ μεγάρῳ ἐνόμιζε τις, ὅτι οὐδὲν πλέον ζῶν ὄν ἐναπέμεινεν ἐκτὸς τῆς ζωῆν ἐμφανούσης πως ὥρας.

Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου... ἀλλὰ παρευθὺς ἀπέριψε τὴν ἰδέαν ταύτην. Αἰφνης ἀνεμνήσθη τὸν Βομπάρ... Διατὶ δὲν εἶχεν ἔλθει οὗτος; Συνήθως κατὰ πᾶσαν πρῶτην τοῦ ἔτους ἤρχετο λίαν πρῶι, πλήρης ἀνθοδεσμῶν καὶ ζακχαρωτῶν διὰ τὴν Ροζαλίαν, τὴν Ὁρτενσίαν καὶ τὴν κυρίαν Λέ Κεσονά, μὲ τὸ μειδιάμα ἀγαθοῦ πάππου εἰς τὰ χεῖλη.

«Ἐὰν μετέβαινον πρὸς ἀναζητησὶν του, θὰ ἐτρόγωμεν μαζῇ» ἐσκέφθη ὁ Νουμάς.

Καὶ παρευθὺς ἐνδυσθεὶς ἐξῆλθε πεζὸς διὰ τῆς ὁδοῦ Μπελσάς, διευθυνόμενος πρὸς τὴν λεωφόρον Ποασσονιέρ, ὅπου ἀπὸ εἰκοσαστίας κατῶκει ὁ Βομπάρ. Ἀφοῦ δ' ἀμέτρητα ἀνῆλθε πατώματα, περιεπλανήθη εἰς εὐρεῖς προδρόμους καὶ ἔκρουσε πολλὰς θύρας, ἀσθμαίνων ὁ Ρουμεστὰν ἔφθασεν ἐπὶ τέλους πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ Βομπάρ, ἐξωθεν τοῦ ὁποῦ ἦν ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένος μέγας νιπτῆρ.

Ποῖος εἶνε; ἠκούσθη φωνὴ γνωστῆ τῷ Ρουμεστὰν. Καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθῆ βραδέως. Ὁ Βομπάρ ἦν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος σιδηρᾶς κλίνης, φέρων ἐρυθρὸν πιλίκιον, παρευθὺς δ' ἀνετινάχθη ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐπιφανοῦς ἐπισκέπτου.

— Μήπως εἶσαι ἀσθενής; ἠρώτησεν ὁ Ρουμεστὰν.

— Ἀσθενής!... Ποτέ.
— Τότε λοιπὸν διατὶ εἶσαι ἐντὸς τῆς κλίνης.

— Θέλω νὰ συγκεντρώσω τὸν νοῦν μου. Ἐχω τόσα σχέδια ἐν τῷ νῷ μου, ὥστε ἐνίοτε ὁ νοῦς μου περιπλανᾶται, ἀλλάσει ὁδόν... λοιπὸν μόνον ἐν τῇ κλίνῃ εὐοισκόμενος τὸν συγκατῶ εἰς τὰ σχεδιά μου.

Ὁ Ρουμεστὰν ἀνεζήτει μάτην καθίσμα· δὲν ὑπῆρχεν ἢ μόνον ἓν, κατάφορτον ἐκ βιβλίων, ἐφημερίδων καὶ ἐνὸς ταλαντευομένου κηροπηγίου.

— Διατὶ δὲν ἐφάνης τόσον καιρὸν;
— Ἀστεῖζεσαι!.. Μεθ' ὅτι συνέβη ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Ροζαλίαν. Σκέφθητι ὀλίγον τὸ πρᾶγμα. Νὰ μὲ ἴδῃ μὲ τὴν παροψίδα ἀνὰ χεῖρας καὶ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας... Δὲν ξεύρω κι' ἐγὼ πῶς ἐκρατήθη νὰ τὰ ρίψω ὅλα κάτω.

— Ἡ Ροζαλία δὲν μένει πλέον εἰς τὸ ὑπουργεῖον, εἶπεν ὁ Νουμάς.

— Ἀκόμη δὲν συνεφιλιώθητε ;... αὐτὸ μ' ἐκπλήττει πολὺ.

Ἄλλ' ὁ Ρουμεστὰν ὑπέλαβε :

— Δὲν τὴν γνωρίζεις, φίλε μου... Εἶνε γυνὴ ἀδιάλλακτος... ὁμοία καθ' ὅλα μὲ τὸν πατέρα της... γυνὴ τοῦ Βορρά... Δὲν ὁμοιάζει μὲ ἡμᾶς, τῶν ὁποίων ἡ σφοδρότερα ὀργὴ ἐξαφανίζεται εἰς χειρονομίας, εἰς ἀπειλάς, καὶ εἶτα οὐδὲν πλέον... Ἐκείνοι ὁμως διατηροῦσι τὴν ὀργὴν των... Εἶναι φοβερόν.

Παρέλειψε ὁμως νὰ προσθήσῃ, ὅτι ἀπαξ ἤδη τὸν εἶχε συγχωρήσει. Εἶτα δέ, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς λυπηρὰς ταύτας ἀναμνήσεις, εἶπε :

« Ἐνδύσου... θὰ δειπνήσωμεν μαζῆ. »

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπερ προσέφερον αὐτῷ ὁ Ρουμεστὰν ἐν τινι τῶν μεγαλειτέρων ἐστιατορίων, ἐγερθεὶς ὁ Νουμᾶς εἶπε :

— Πηγαίνωμεν... Θέλω νὰ διέλθω κάτ' ἄνωθεν τοῦ παραθύρου της, ὅπως πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Ἴδου τοῦ κατήντησε ὁ ἀναμορφωτὴς τοῦ Πανεπιστημίου...

Ἰπὸ τὰς ὑψηλὰς ἀφίδας τῆς Βασιλικῆς πλατείας οἱ δύο φίλοι ἐπὶ μακρὸν περιεπάτουσαν, ἀναζητοῦντες ἐν τῷ λευκῷ ἐκ τῆς χιόνης συμπλέγματι τῶν στεγῶν, τῶν καπνιδόμων, τῶν ἐξωστῶν, τὰ ὑψηλὰ τῆς οἰκίας Λέ Κεσναῖ παράθυρα.

— Νὰ σκέπτομαι, ὅτι εἶνε ἐκεῖ, ἔλεγεν ἀναστενάζων ὁ Ρουμεστὰν, τόσον πλησίον καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὴν ἰδῶ. »

Ὁ Βομπάρ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν τοιαύτην αἰσθητικὴν ἐκδρομὴν ὅπως τὴν διακόψῃ λοιπὸν μετεχειρίσθη στρατήγημα, καὶ γνωρίζων ὅτι ὁ Ρουμεστὰν ἦν δειλὸς καὶ φιλοζῶος εἰς ἄκρον, εἶπε :

— Θὰ ἀρπάξετε κανένα κατάρρουν δυατὸν, Νουμᾶ.

Ὁ Μεσημβρινὸς ἐφοβήθη πραγματικῶς καὶ ἐπιβάντες ἀμάξης ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Εὐρίσκατο ἐκείνη ἐκεῖ, ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅπου κατὰ πρῶτον τὴν εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἐν τῇ ὅλα τὰ ἐπιπλα ἔμενον τὰ αὐτὰ, ἐν τῇ αὐτῇ ἀκόμη θέσει. Καθημένη εἰς τινα γωνίαν ἡ Ροζαλία ἀνεγίνωσκε προσφιλές τι βιβλίον, ὅπερ κατὰ τὴν νεότητά της συχνὰ ἀνεγίνωσκε. Ἀνεπαρίστα ἐν τῷ νῷ της αὐτὴν, πρὸ δώδεκα ἐτῶν, ὅτε ὁ Νουμᾶς τὴν ἠγάπα ἔμμανῶς καὶ ἐκείνη, εἰκοσαέτις μόλις, ἐκαρᾶδοκε ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν ἔλευσίν του ἀνυπομόνας.

— « Λοιπὸν, τέκνον μου τί ἀπεφασίσας ; τῆ λέγει ὁ πατὴρ της, στὰς πρὸ αὐτῆς.

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάτρεπτος, πατέρ μου.

Ἐκάθισε πλησίον της, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τῆ εἶπε :

« Εἶδον τὸν σύζυγόν σου... Παραδέχεται τὰ πάντα... θὰ ζήσης μαζῆ μου ἐδῶ, ἐν ὄσῳ ἡ μήτηρ σου καὶ ἡ ἀδελφὴ σου θ' ἀπουσιάζουσι καὶ ἔπειτα ἀκόμη, ἐὰν ἐπι-

μένης... Ἀλλὰ σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὸ διαζύγιον εἶνε ἀδύνατον. »

Ἡ Ροζαλία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν :

« Δὲν γνωρίζετε αὐτόν, πατέρ μου... Ἐὰ μεταχειρισθῆ ὅλην αὐτοῦ τὴν πανουργίαν εἰς τὸ νὰ μὲ καταπέσῃ, νὰ μὲ κάμῃ τὴν λείαν του, νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑποστῶ ζωὴν ἐξητυλισμένην, οὐδόλως ἀξιοπρεπῆ... Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ σας δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι δέχονται ταῦτα... Θέλω μίαν τελείαν διάρρηξιν, ἀνεπανόρθωτον, ἀναγγεληθσομένην ἐπισήμως εἰς τὸν κόσμον... »

Τότε δ' ἡ μήτηρ της ἐγερθεῖσα καὶ πλησιασασα αὐτήν, τῆ εἶπε μελιχίως :

« Συγχώρησον, τέκνον μου, συγχώρησον... »

— Μάλιστα, εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ λέγῃ τις τοῦτο, ὅταν ἔχει σύζυγον χρηστὸν καὶ εὐθὺν ὡς ὁ ἰδικὸς σου, ὅταν οὐδὲ γνῶσιν κἂν ἔχει τοῦ ψεύδους καὶ τῆς προδοσίας, ἥτις ἐξυφαίνεται περίξ τοῦ ἄλλου... Εἶνε εἰς ὑποκριτῆς, σὰς λέγω... Οἱ λόγοι του εἶνε ὅλως ἀντίθετοι τῶν ἔργων του... Διπρόσωπος, ψευδολόγος... Ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς φυλῆς του... Ἄνθρωπος τῆς Μεσημβρίας ἐνὶ λόγῳ ! »

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς της :

« Ἄλλως τε, τὸν ἐσυγχώρησα ἤδη ἀπαξ... »

Μάλιστα, δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον μας... Δὲν σὰς τὸ εἶπα, δὲν τὸ εἶπα εἰς οὐδένα... Τότε δὲν συγκατένευσα νὰ μείνω μαζῆ του εἰμὴ ἀφοῦ ὠρκίσθη... Ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν αὐτὸν βίον... Τώρα τὸ πᾶν ἐτελείωσε... εἶνε ἀργὰ πλέον. »

Ὁ πατὴρ της δὲν ἀντεῖπέ τι πλέον. ἠγέρθη βραδέως καὶ ἐπλησίασε τὴν σύζυγόν του. Ἐπηκολούθησε διάλογος χαμηλῆ τῆ φωνῆς : « Πρέπει νὰ τῆς τὸ εἶπῃς, ναί, ναί. Θέλω νὰ τῆς τὸ εἶπῃς... » Καὶ γὰρ οὐδέ λέξιν ἐπὶ πλέον νὰ προσθήσῃ ὁ κ. Λέ Κεσναῖ ἐξῆλθε καὶ μακρόθεν ἀντήχησε τὸ σταθερὸν βῆμά του.

« Ἐλα ἐδῶ... » εἶπεν ἡ μήτηρ εἰς τὴν θυγατέρα της. Πλησιέστερα, πλησιέστερα ἀκόμη... « Οὐδέποτε θὰ ἀπετόλμα νὰ εἶπῃ ὅτι ἐμελλε νὰ εἶπῃ ὑψηλοφώνως... Καὶ ἤδη ἀκόμη, τόσον πλησίον, καρδιά πρὸς καρδίαν, ἐδίσταζεν ἔτι. Ἐπὶ τέλους τῷ λέγει : « Ἀκουσον, τὸ θέλει ἐκεῖνος... Τὸ ἀπαιτεῖ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ τύχη σου εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν γυναικῶν καὶ ὅτι οὐτε ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν διαφύγω. »

Ἡ Ροζαλία ἔμεινε ἐπτοημένη ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἦν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐμάντευσε λόγων, ἐνῶ μία προσφιλές γηραιὰ φωνὴ, συγκεκινιμένη καὶ ὡσεὶ δακρύουσα μῶλις ἀφῆγειτο λυπηρὰν τινα, πολὺ λυπηρὰν, ἱστορίαν, καθ' ὅλα ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ της, τὴν προδοσίαν τοῦ συζύγου της κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ γάμου της ἔτη, ὡσεὶ τὸ σύμβολον τῶν δυστυχῶν τούτων ὄντων εἶνε ἀπρόδοσόν με, ἄλλως θὰ σὲ προδώσω. »

— ὦ, ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, μῆτέρ μου, μὲ καταθλίβεις...

Ὁ πατὴρ της, ὃν ἐθαύμαζε, ὃν ἐθεώρει ἀνώτερον παντὸς ἄλλου, ὁ δέκατος καὶ εὐθύς ἄρχων !... Ἀλλὰ τί λοιπὸν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ; Εἰς τὸν βορρᾶν, εἰς τὴν μεσημβρίαν, ὅλοι ὁμοιοί, ὅλοι ἄπιστοι καὶ ἐπίορκοι... Αὐτῆ, ἡ ὁποία δὲν ἐκλαυσε, διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ συζύγου, ἠσθάνθη ἄφθονα θερμὰ δάκρυα ἀναβλύζοντα ἐπὶ τῇ ταπεινώσει τοῦ πατρός. Καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τῷ ἐκμυστηρευθῶσι, τοῦτο ἵνα τὴν κάμψωσι !...

Ὅχι, χιλιάκις ὄχι, οὐδέποτε θὰ ἐσυγχώρει. Ἄ ! αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ συνοικέσιον ! Ὀνειδὸς λοιπὸν καὶ περιφρόνησις ἐπ' αὐτό !

Ἡ μήτηρ ἔλαβεν αὐτήν ἐν ταῖς ἀγκάλαις της, σφιγγουσα αὐτήν ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ προσπαθοῦσα νὰ κατευνάσῃ τὴν ἀναστατάωσιν τῆς νεαρᾶς καὶ εἰς τὰ καίρια τραυτίσθης συνειδήσεως ταύτης. Θωπεύουσα δὲ τὴν κεφαλὴν των ὡς βρεφους τῆ ἔλεγε μελιχίως :

« Συγχωροῦσα αὐτόν... Ἐὰ πράξῃς ὅ,τι ἐγὼ ἐπραξᾶ... Εἶνε πεπωμένον μας... Ἄ ! κατ' ἀρχὰς καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἠσθάνθη ἄφατον λύπην, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ῥιφθῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου... Ἀλλὰ ἐσκέφθη τὸ τέκνον μου, τὸν μικρόν μου Ἀνδρέαν, ὅστις ἦτο ἀκόμη βρέφος, ὅστις ἔπειτα ἀνεπτύχθη καὶ ὅστις τέλος ἀπέθανε ἀγαπῶν καὶ σεβόμενος τοὺς γονεῖς του... »

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ἀεριοφώτος Ἀθηναίων ἀνασκαπτομένου κλιβάνου τινος ἀνευρέθη ὠραῖον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον παριστάνον γυναῖκα φυσικοῦ μεγέθους, ὡς καὶ μία μαρμαρίνη κεφαλὴ.

— Εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου Σαπουνητῆς ἀνασκαφᾶς ἀνεκαλύφθησαν αἱ δύο πλευραὶ ἀρχαίου οἰκοδομήματος ἐξ ἀμμοκονίας κατεσκευασμένου. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ μεταξὺ τῶν τοίχων φαίνονται μεγάλα ἀρχαῖα ἀγγεῖα ἄτινα καὶ θὰ ἀνοιχθῶσιν. Ἐντός δὲ τοῦ οἰκοδομήματος φαίνονται τάφοι καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἀρχαῖον φρέαρ. Πολλοὺς τάφους ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς ἀφήσουν διότι ἀνέβρυσεν ἄφθονον ὕδωρ, ὅπερ μὲ ὅλα τὰ μέσα ἄτινα μετεχειρίσθησαν ἐσταθῆ ἀδύνατον νὰ τὸ περιορίσουν.

— Ὁ « Γάλλος Παρατηρητὴς » ἀγγέλει ὅτι ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν ἀνεκοινώθη ὅτι ἐν Κερκύρᾳ ἐν τὸς γηπέδου, ἀνήκοντος εἰς τὸν κ. Καραπάναν ἀνευρέθη συλλογὴ μικρῶν ἀγαμάτων γηίνων, ἄτινα, ἀναθήματα ὄντα, παριστώσι τὴν θεᾶν Ἀρτέμιδα. Ἐκ τούτου δὲ εἰκάζεται ὅτι κατὰ τὰ μέρη ἐκείνα, ἐν οἷς ἀνευρέθησαν τὰ ἀναθήματα ταῦτα, θὰ ὑπῆρχε ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς εἰρημένης θεᾶς.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΟΛΤΚΕ

Τῆ 12 Ἀπριλίου ὥρα 9 μ. μ. ἀπέβιωσεν ἐν Βερολίῳ ὁ στρατάρχης Μολτκε προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Ὁ στρατάρχης ἀπέθανεν ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ ἀφοῦ εἰδένησεν μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τῆ 8 μάλιστα ὥρα εἶχε δεχθῆ παρ' αὐτῷ στρατηγούς τινάς.

Ὀλίγα μόνον πρῶιναι ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν εἰδήσιν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μολτκε· ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν ἠγγέλθη διὰ παραρτημάτων ἢ εἰδήσεις, ἥτις βαθεῖαν προὔξενον θλίψιν. Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἡ αὐτοκράτειρα μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἐπιτελείου καὶ κατέθηκεν ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης μεγαλοπρεπῆ στέφανον, εἶτα δὲ διέμεινεν ἡμίσειαν ὥραν παρὰ τῆ οἰκογενεῖα τοῦ στρατάρχου. Πανταχόθεν ἐπέμποντο ἄνθη. Περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Μολτκε λέγεται ὅτι μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπερ ἐγένετο συνήθως τῆ 6 ὥρα, ἐζήτησε τὴν ἐκτέλεσιν μουσικῶν τεμαχίων ἐκ τῶν κλειδοκυμβάλου. εἶτα δὲ μετέσχε παιγνίου οὐίστ, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ ἀπέχωρησεν ἕνεκεν ἀδιαθεσίας. Οἱ οἰκεῖοι ἀνησυχῆσαντες ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας αὐτοῦ ἔδραμον, ἀλλ' εὔρον αὐτὸν ἀγωνιῶντα. Μετενεχθεὶς εἰς τὸν κοιτῶνα, μετ' οὐ πολὺ ἐξέπνευσεν. Ὁ αὐτοκράτωρ μαθὼν τὴν εἰδήσιν διέκοψε τὸ εἰς τὰς παραρρηνεῖους χώρας ταξείδιον αὐτοῦ, ἐπιστρέψας δὲ διηυθνήθη ἀμέσως ἐκ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατάρχου.

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἐξαίρουσι τὰ προσόντα τοῦ στρατάρχου. Ὁ «Χρόνος» λέγει «Βεβαίως ὁ Μολτκε ὑπῆρξεν ὀλέθριος τῆ Γαλλίᾳ. Οὐχ ἦττον ὅμως αὐτὴ ἀναγνωρίζει τὸ μεγαλεῖον, τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ.»

Ὁ Ἐλμουτ Κάρλος Βερνάρδος Μολτκε ἦτο Δανός τὴν καταγωγὴν γεννηθεὶς ἐν Παρσίμ τοῦ Μεκλεμβούργου τῆ 26 Ὀκτωβρίου 1800. Τῷ 1835 ἐπιχειρήσας περιοδεῖαν ἀνά τὴν Ἀνατολὴν παρουσιάσθη εἰς τὸν Σουλτάνον Μαχμουτ, ὅστις ἐκτιμήσας τὰ προσόντα αὐτοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως αὐτὸς ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν τότε εἰς τὸν ὀθωμανικὸν στρατὸν εἰσαγομένων ματαρρρυθμίσεων. Ὄντως δὲ ὁ Μολτκε τυχὼν ἀδειαν ἀπουσίας παρὰ τῆς πρωσικῆς κυβερνήσεως διέμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Τουρκίᾳ καὶ μετέσχε μάλιστα τῆς εἰς Συρίαν ἐκστρατείας τῷ 1839 καὶ συνέγραψε λαμπρὰν μελέτην περὶ ἐνδεχομένου ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ἥτις ἀμέσως κατέλαβε θέσιν ἐν τοῖς κλασικοῖς στρατηγικοῖς συγγράμμασιν.

Μετὰ τὸν αὐστροπρωσικὸν πόλεμον ὁ Μολτκε ἐνετάλη νὰ παρασκευάσῃ σχέδιον ἐκστρατείας κατὰ τῆς Γαλλίας.

Τὸ σχέδιον τοῦ Μολτκε συνίστα τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ὑπὸ στρατοῦ 300,000 ἀνδρῶν, πρὸς ἐκπολιόρκησιν τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ λιμὸς ἠνάγκασε ταύτην νὰ

παραδοθῆ πρὶν ἢ οἱ Γερμανοὶ προβῶσιν εἰς ἔφοδον.

Ὁ ἔνδοξος στρατηλάτης καταλείπει ἱστορικὰ τινὰ ἔργα, ὡς καὶ τὰ ἐξῆς: «Τουρκορωσικὸς πόλεμος ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ», «Ἐπιστολαὶ περὶ τῶν ἐν Τουρκίᾳ συμβάντων ἀπὸ τοῦ 1835.39» καὶ «Ἱστορία τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1866.» Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου γερμανοῦ στρατηλάτου αὐτοκράτορες, μεγιστάνες καὶ λοιπαὶ ἐπισημότητες ἔσπευσαν νὰ καταθέσωσι ἐπὶ τῆς σοροῦ αὐτοῦ πολυτίμους στεφάνους καὶ νὰ ἐκφράσωσι πρὸς τὴν οἰκογενεῖάν του τὰ εὐκρινῆ αὐτῶν συλληπητήρια.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΑΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΥΣ

Παρήλθαν σχεδὸν δύο ἔτη ἀπ' ἧς ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι ἡ ἀκόλουθος ἐπὶ κλήσις τοῦ ἀποστράτου ἀρχιάτρου κ. Βερνάρδου Ὀρνσταϊν πρὸς τοὺς Ἕλληνας φυσιοδίφας καὶ ἰατρούς.

«Ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν Γερμανῶν φυσιοδίφων καὶ ἰατρῶν, τῷ γενομένῳ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐν τῇ παρραρηνῇ πόλει Βόννη, ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Λειψία Πανεπιστημίου κ. Διμίλιος Σμιτ ἤψατο τοῦ σπουδαίου ἀνθρωπολογικοῦ ζητήματος περὶ μεταδόσεως παρὰ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα τῶν σωματικῶν ἀλλοιώσεων, ἃς ἐκείνοι ἀπέκτησαν οὐχ ἰ κληρονομικῶς, ἀλλ' ἀτομικῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου των. Ὁ κ. Σμιτ, ἀναφέρων τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν κυρία τις, ἧς τὸ σῶμα παρεμορφώθη κατὰ τὴν παιδικήν, ἠλίκιαν συνεπέα τῆς διατήσεως αὐτοῦ χάριν τῶν ἐνωτίων, μετέδωκε τὴν παραμόρφωσιν ταύτην εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς τεχθέντα υἱόν, συμπεραίνει ἐντεῦθεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχον δίκαιον, ἀποφανθέντες καταφατικῶς περὶ τοῦ ἀνωτέρου ζητήματος.

Ἐπειδὴ ὁ ὑποσμημιούμενος ἀποδέχομαι τὴν αὐτὴν γνώμην, στηριζόμενος εἰς προσφάτως ὑπ' ἐμοῦ γενομένας παρατηρήσεις, ἀποτεινόμενος νῦν πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι φυσιοδίφας καὶ συναδέλφους ἰατροὺς μετὰ τὴν παράκλησιν, ὅπως εὐαρεστούμενοι μοι ἀνακοινώσωσιν ἐὰν ἔτυχον αὐτοῖς παρόμοια περιπτώσεις. Θέλω δὲ προθύμως μνημονεύσει εἰς τὰς ἐκθέσεις μου τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν των πρὸς λύσιν ζητήματος, ἀπασχολοῦντος τὰ μάλιστα τὴν σήμερον τοὺς ἀνθρωπολόγους.»

Βερνάρδος Ὀρνσταϊν ἀρχίατρος Σ. Σ. Ε. Προθύμως δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω ἐπὶ κλήσιν τοῦ γηραιοῦ ἀρχιάτρου κ. Ὀρνσταϊν, τοῦ μόνου παρ' ἡμῖν ἀσχολουμένου εἰδικῶς περὶ τὰ ἀνθρωπολογικὰ καὶ βιολογικὰ ζητήματα, καὶ τιμῶντος τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπιστήμην διὰ τῶν περισπουδαστων αὐτοῦ ἐκθέσεων, καὶ πραγματειῶν τῶν ἀναγιγνωσκομένων μετὰ προσοχῆς ἐν τοῖς σχετικῶς συνεδρίοις καὶ καταχωριζομένων εἰς διάφορα περιοδικὰ τῆς Γερμανίας, ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι φυσιοδίφαι καὶ ἰατροὶ θὰ προθυμοποιηθῶσι ν' ἀντεπεξέλθωσι πρὸς αὐτὴν ἐπιστέλλοντες τὰς παρατηρήσεις των πρὸς τὸν κ. Ὀρνσταϊν βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω πως συντελοῦσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐπιλύσιν ζητήματος, μεγάλως κινουόντος τὴν σήμερον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρωπολόγων.

Σ. Δ. Α. Μ. Συμμεριζόμενοι τὴν ἐν τῇ ἐπισημείῳσι τῆς συναδέλφου ἐκδηλωθεῖσαν γνώμην περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος καὶ πληροφορηθέντες παρὰ τοῦ κ. Ὀρνσταϊν ὅτι εἰς μόνον τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν, ὁ καθηγητὴς κ. Α. Ζίνης, ἀνακοίνωσεν αὐτῷ μίαν περίπτωσιν σχετικὴν τῷ ἀντικειμένῳ τούτῳ, ἀναδημοσιεύομεν τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ ἐπιπέδι ὅτι θὰ εὐρεθῶσι καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἱατροὶ διατεθειμένοι νὰ συντελέσωσι εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἡ Ἀθηναίων πολιτεία τοῦ Ἀριστοτέλους ἐξεδόθη καὶ ἐν Ἰταλικῇ μεταφράσει ὑπὸ τοῦ κ. Δρέσταν Ζουρέτη. Τῆς μεταφράσεως προηγεῖται εἰσαγωγὴ περιέχουσα ἐν συνόψει πᾶν ὅτι ἐγράφη περὶ τοῦ νέου τούτου ἔργου τοῦ δαιμονίου περιπατητικοῦ.

Ὁ ἐκδότης Σαρπαντιῆ ἐν Παρισίαις ἐδημοσίευσεν νέον ἔργον ἀνεκδότων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ ἐπιγραφόμενον *Περιηγήσεις*.

Ὁ ἄγγλος ποιητὴς Σουίνδερν ἐδημοσίευσεν πρῶτος ἐν τῷ γνωστῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ Ἀθηναίῳ ποιήσιν τινὰ ἐν γαλλικῇ γλώσσῃ εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος γάλλου ποιητοῦ Θεοδώρου Μπανβίλ, τοῦ ὁποῦ τὴν εἰκόνα ἐδημοσίευσεν τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον μετὰ βιογραφικῶν σημειώσεων.

Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Βιέννης ἀνέθηκε πρῶτος εἰς αὐστριακὸν τι πλοῦτον τὴν ἐντολήν νὰ κάμῃ ἐρεῦνας θαλασσογραφικὰς ἐπὶ τῆς Μεσογείου. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων ἐξηγεῖται ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ταύτης κατὰ τὸ κέντρον αὐτῆς εἶναι θερμώτερον, πυκνότερον καὶ πλουσιώτερον εἰς ἄλας ἢ πρὸς δυσμάς.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνεργεῖται συνεισφορά ὅπως δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἀρχαιολογικὰς αὐτοῦ ἐρεῦνας ἀνά τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὁ καθηγητὴς κ. Ραμπάς. Ὁ κ. Ραμπάς σκοπεύει νὰ διέλθῃ ἐρευνῶν τὰς χώρας ἀπὸ τῶν ἀρκτῶν τῆς Κυλικίας μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ ἐκεῖθεν πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Εὐξείνου.

ὑπὸ τοῦ βιβλιοπώλου Λερού τῶν Παρισίων ἐξεδόθη συλλογὴ ἀβυσσινιακῶν νόμων ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Corpus juris Abessiniorum* ἐν ἀραβικῇ καὶ αἰθιοπικῇ κειμένῳ μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως καὶ ὑπομνήματος ἱστορικοῦ καὶ νομικοῦ. Συγγραφεὺς τοῦ ἔργου εἶναι ὁ κ. Βαχμάν.

Κατ' αὐτὰς ἐδοκιμάσθη ἐν Χάδερν νέου τύπου νάρκη κατασκευασθεῖσα ὑπὸ Ἀμερικανοῦ τινος Σίμς καλουμένου τῆ συνεργασίᾳ τοῦ Ἐδισων. Ἡ νάρκη αὕτη, ἦν δυνάται τις νὰ διευθύνῃ κατὰ τὸ δόκον ἔχει σχῆμα ἀδράκτου, μήκους 9 μέτρων καὶ διαιρεῖται εἰς τέσσαρα διαμερίσματα, ἃν τὸ μὲν πρῶτον περιέχει τὴν ἐκρηκτικὴν ὕλην, τὸ δεύτερον εἶναι κενόν τὸ δὲ τρίτον περιέχει ἠλεκτρικὸν κάλων συγκοινωνοῦντα πρὸς τοὺς κινητήρας τοῦ ἔλικος καὶ τοῦ πηδαλίου, περικλειομένου ἐν τῷ τετάρτῳ διαχωρισματι. Ἡ κατασκευὴ τοῦ κάλου ὑπῆρξεν ἰδιαίτοντως δύσκολος. Ἐχει ἐνὸς μόλις ὑπεκατομέτρου διάμετρον καὶ περιέχει δύο σύρματα σπινδιόμενα μετὰ τῶν κινητήρων τοῦ ἔλικος καὶ τοῦ πηδαλίου, συγκοινωνοῦντα δὲ πρὸς ἠλεκτρικὴν συστοιχίαν εὐρισκομένην ἐν τῇ ξηρᾷ ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἀλλὰ τὴν συστοιχίαν ταύτην, ἐξ ἧς θὰ μεταδίδεται τὸ κινητήριον ἠλεκτρικὸν ρεῦμα εἰς τὴν νάρκην, δύναται νὰ μεταθέσῃ, ὅπου θέλει, ὁ διευθύνων τὰς κινήσεις τῆς νάρκης σκοπευτῆς. Ἡ νάρκη αὕτη διατρέχει 37 χιλιόμετρα καθ' ὥραν, εἶναι δὲ κατάλληλος διὰ τὴν ἄμυναν στενῶν.

Ὁ ἐν Γενεύῃ καθηγητὴς κ. Λουδοβίκος Νικόλ ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Γενεύης τὸ πρωτόγραφον τοῦ Ὀμήρου, ἐξ οὗ ὁ Ἐρρικὸς Στέφανος παρέλαβε τὴν Ἰλιάδα.

Ἐκ τῆς ἀνευρέσεως ταύτης θέλει ὠφεληθῆ σπουδαίως ἡ Ὀμηρικὴ φιλολογία, καθόσον θὰ φέρῃ εἰς φῶς συμπλήρωμα αὐτοῦ ἀνεκδότων μέχρι τοῦδε τὸν ἄγνωστον κώδικα (Codex ignotus), ὅπως τὸν ὠνομαζον. Ὁ κ. Νικόλ σκοπεῖ νὰ δημοσιεύσῃ ἐν ἰδίῳ τεύχει τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν του.

PROFESSEUR BECKER

Πρό τινων ημερῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου χειμερινοῦ θεάτρου ἤρξατο τῶν παραστάσεων τοῦ ὄρθρι ἀφιχθεὶς ἐν Ἀθήναις professeur Becker. Ὅσοι βεβαίως παρευρέθησαν εἰς τὰς μαγικὰς καὶ μυστηριώδεις παραστάσεις τοῦ κ. Becker τοῦ ἐξοχωτάτου τῶν μέχρις ἡμερῶν ἐπισκεφθέντων τὴν πόλιν μας ταχυδακτυλουργῶν, θὰ ἐθαύμασαν, τὴν λεπτότητα τῆς τέχνης αὐτοῦ, τὴν μεγίστην ποικιλίαν τῶν νεωτάτων αὐτοῦ θεαμάτων, καὶ τὸν πλουσιώτατον σκηνικὸν διάκοσμον.

Ὁ κ. Becker εἶνε τετιμημένος διὰ πολλῶν παρασῆμων τῶν διαφόρων ἀλλῶν ἐνώπιον τῶν ὁποίων προσκληθεὶς ἔδωκε κατ' ἐπανάληψιν παραστάσεις, ὡς καὶ διὰ τοῦ τίτλου τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ de la cour imperiale de Russie et du Schah de Perse ἐπισκέφθη πλείστα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ τοῦ νέου κόσμου καὶ τελευταῖον τὴν Ἀνατολὴν ἔνθα πανταχοῦ ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχῆς καὶ ὑπολήψεως.

Ὁ κ. Becker πλὴν τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ τῆς σκηνῆς ἀκολουθεῖται παρὰ τῆς κυρίας αὐτοῦ Madame Julie Becker τοῦ Ἑλλήνου γραμματέως τοῦ κ. Σ. Δ. Ἰωαννίδου, τριῶν καλλιμόρφων τοῦ Βορρᾶ δεσποινίδων Ἑλένας, Ναγκέζτας Μαρίας, καὶ ἑνὸς νέου ὠραίου ἄραδος.

Ἐν τῇ πόλει μας, ἔνθα κατ' ἐξοχὴν ἐμαγεύθη ὁ κ. Becker, προτίθεται ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ νὰ δώσῃ ἔτι μίαν παράστασιν καὶ ἄς σπεύσῃ τὸ περίεργον κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἀπολαύσῃ ὄντως πρωτοφανῆ καὶ μυστηριώδη θεάματα.

PROFESSEUR BECKER

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἐδημοσιεύθη πρό τινων ημερῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσαι σπουδαία νέα ἐγκύκλιος τῶν μεγάλων καταστημάτων τοῦ ἐπιχειρηματίου συναδέλφου κ. Ἀνέστη Κωσταντινίδου δι' ἧς προαγγέλλει τὴν ἴδρυσιν πρακτορείων τῶν καταστημάτων του εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουσιν Ἑλληνικοὶ πληθυσμοί. Ἡ καινοτομία αὕτη πρὸς εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν βιβλίων, Περιοδικῶν καὶ ἐν γένει τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου πρέπει δεόντως καὶ γενικῶς νὰ υποστηριχθῆ παρὰ τῆς δημοσιογραφίας καὶ τῶν ἄλλων ἐκδοτῶν καθότι μέγιστα τὰ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν πρακτορείων ὠφελήματα.

Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὡς διευθυνταὶ περιοδικοῦ φύλλου ὑποκείμενοι εἰς μυρίας ζημίας ἐλλείψει ἀσφαλῶν κέντρων εἰς πλείστα τοῦ ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνικοῦ κέντρα εὐχόμεθα εἰλικρινῶς τὴν ταχεῖαν αὐτῶν ἴδρυσιν καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν των ἧτις καὶ ἄλλως ἔσεται ἀναμφισβήτητος ἀφοῦ ἐξήρηται αὕτη ἐκ τῆς γνωστῆς δεδοκιμασμένης ἱκανότητος τοῦ ρέκτου κ. Κωσταντινίδου. Ἐἶνε καιρὸς πλέον τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα νὰ τύχωσι γενικωτέρας διαδόσεως, καὶ νὰ φέρωσιν εἰς στενωτέραν συνάφειαν τοὺς ἔξω Ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς πρὸς τὴν ὁσημέραι ἐν Ἑλλάδι προαγομένην κίνησιν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς δημοσιογραφίας.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἰουνίου τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ εἰσέρχεται εἰς τὸ 4ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἔτος.

Οἱ κ. κ. ἀνταποκριταὶ καὶ πράκτορες ἡμῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐσωτερικῷ ὅσοι εἰσέτι ἢ δὲν ἔπεμψαν τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα, ἢ δὲν εἰσέπραξαν αὐτά, παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν πλέον νὰ ἀποστείλωσι γενικὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν των τοῦλάχιστον εἰς τὸ δευτέρον δεκαήμερον τοῦ ἐ. μηνὸς Μαΐου ὅπως καὶ ἡμεῖς τακτοποιήσωμεν τὰς ληψοδοσίας τῶν δαπανῶν καὶ εἰσπράξεων.

Ἐπίσης οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ μὴ καταβαλόντες εἰσέτι τὴν ἐτησίαν ἢ Β' ἐξαμηνον συνδρομῶν των, νὰ σπεύσωσιν ὅσον ἔνεστι τάχιστα καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτης, ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ μεγάλας δαπάνας ὑφιστάμεθα καὶ ὅτι οὐδαμοῦ τοιοῦτον σύστημα πληρωμῆς εἶνε ἀνεκτόν.

Ὅσοι τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ καὶ κατὰ τὸ νέον 4ον ἔτος ἄς εὐαρεστηθῶσι νὰ εἰδοποιήσωσιν ἐγγράφως καὶ ἐγκαιρῶς τοῦτο πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἵνα ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ 4ου ἔτους διακοπῇ ἢ ἀποστολῇ.

Ἐπειδὴ δὲ πλείστοι ὅσοι καθ' ἑκάστην σχεδὸν παρακαλοῦσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκ δευτέρου ἀποστολὴν ἀριθμοῦ τινος τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ἀπολεσθέντος δηλοῦμεν πρὸς γνῶσιν τῶν κ.κ. συνδρομητῶν ὅτι μέχρι τῆς λήξεως τοῦ 3ου ἔτους νὰ σπεύσωσιν ὅπως εἰδοποιήσωσιν ἐὰν ἐλλείπει ἀριθμὸς τις νὰ τοῖς ἀποσταλῇ, διότι βραδύτερον καὶ ἀφ' οὗ καταρτισθῶσιν οἱ τόμοι τῆς Β' ἐξαμηνίας, ἢ εὐρεῖται ἀριθμοῦ τινος ἐὰν μὴ εἶνε ἀδύνατος, θὰ εἶνε δυσχερεστάτη.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α. Μ. Κέρκυραν. Ἐλήφθη ἀναμένομεν καὶ ἄλλα πρὸς δημοσιεύσιν ἔστω καὶ παραφράσεις. — D. S. Meteline — F. A. Kavalla — Α. Β. Παλαιὰν Φώκαιαν. — Μ. Χ. Μεσολόγγιον. Ἀκατάλληλον. — P. G. Bucarest, ἔχει καλῶς. L. Proodos Braila νέος συνδρομητῆς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. — Α. Μ. Odessa νέος συνδρομητῆς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. — ἐπίσης εἰς τοὺς 5 προηγουμένους. Χ. Σ. Κων/πολιν ἔχει καλῶς. — Α. Μ. Odessa ἕτερος νέος συνδρομητῆς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. D. S. Meteline ἐστάλησαν — F. G. Trieste χειρόγραφα μουσικῆς ἐλήφθησαν ἐν καιρῷ δημοσιευθήσεται ὅ,τι ἐγκριθῇ ἐκ τῶν δύο — P. Π. Ρ. Τσαγγαράδα. Πολὺ ἀργὰ ἀλλὰ ὑπομο-

νή. Ὡς γράψωμεν κατὰ τὴν διεύθυνσίν σας. Γ.Κ. ἐνταῦθα ἐνεγράφη καὶ ἀπεστάλη εἰς Καύκασον τῆς Ρωσσίας ὀλόκληρος ἢ σειρά. — Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Νέος συνδρομητῆς ἐνεγράφη φύλλα ἀπεστάλησαν, ἀπάντησιν ἐπιστολῆς σας ἐπέμψαμεν.

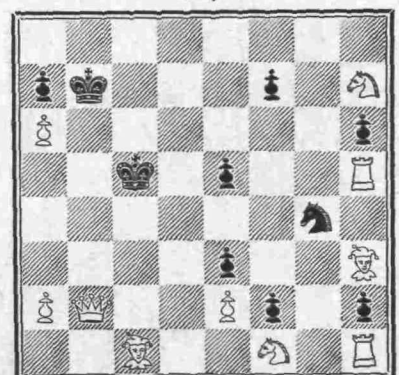
ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

11

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

· α . . η . . ρ . . ι — κ . . μ . . θ ε —
· ά — ό — θ . ο — . ᾱ — . ω . ά . ε . —
· η . — λ . ά . α — δ . ν — λ . π . . θ ε —
· ο . — σ . ς — . . ε . ε ι — α ι — . . ε . ά . ε ι —

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 3.
Μαύρα

Τὰ λευκὰ παίξουν καὶ κἀμῶνον μ ἂ τ εἰς τρεῖς κινήσεις